

# DUHOVNI PASTIR.

Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto.

---

**Letnik XV.**

**V Ljubljani, junija 1898.**

**6. zvezek.**

---

## Praznik presvete Trojice.

### I. Svetniki — spoznavalci presvete Trojice.

Pojdite in učite vse narode in kršćujte  
jih v imenu Očeta in Sina in svetega  
Duha. Mat. 28, 19.

Preslavno vladajoči papež Leon XIII. so izdali l. 1897. posebno okrožnico, višjepastirsko pismo, o tretji božji osebi, kjer so tudi ukazali znano devetdnevno v čast sv. Duhu. Ta okrožnica je zanimiva posebej še zaradi današnjega praznika. V uvodu namreč sv. Oče govori o skrivnosti presvete Trojice, rekoč: »To imenujejo sveti učeniki *podstavo novega zakona*, ker je namreč največja vseh skrivnostij, njih izvir in začetek; to skrivnost spoznavati in gledati so vstvarjeni angeli v nebesih in ljudje na zemlji; ta skrivnost je bila v starem zakonu označena, in Bog sam je prišel na zemljo, da jo je bolj določno razodel: *Boga ni nikoli nihče videl, edinorojeni Sin, kateri je v Očetovem naročju, on je oznanil.*« (Jan. 1, 18.) Dalje pravijo sv. Oče: »Prav primerno pripisuje cerkev ona dela božanstva, v katerih se kaže moč, Očetu, ona, v katerih se kaže modrost, Sinu, in ona, v katerih se kaže ljubezen, svetemu Duhu. Ne, kakor bi ne bile vse popolnosti in vsa dela na zunaj skupna božjim osebam, pač pa, ker je med ravno temi deli in posebnostmi oseb neko sorodno razmerje, in gledé na to se dela eni osebi bolj, kakor drugi prilagajo, ali kakor pravimo, prilastujejo.«

Po tem navodu poglavarja sv. cerkve je torej popolnoma jasno, kako nam je misliti in verovati o skrivnosti presv. Trojice. Razvidno je tudi, da moramo kot katoliški kristijani presv. Trojico

očitno spoznavati. V zakramentu sv. krsta smo prejeli nalogo, živo verovati v Očeta in Sina in svetega Duha, v katerih imenih smo krščeni. Živa vera pa se mora v dejanju, očitno kazati. Toda mi preradi dolžnosti krstne obljube pozabljam, dostikrat se premalo zavedamo imena katoliškega kristjana in zato v svojem življenju večkrat ne spoznavamo presv. Trojice tako, kakor bi jo imeli. Kolika razlika je v tem oziru zopet med nami in med svetniki! Le pogledjmo, kako so svetniki spoznovali presveto Trojico!

Bodi vse v čast troedinemu Bogu!

1. Nasprotniki skrivnosti presv. Trojice so se najbolj zagnjali v čast in visokost druge božje osebe, ker Jezus Kristus je razodeval nauke o treh božjih osebah; ako bi se torej posrečilo ovreči njegove nauke, mogla bi se katoliška vera o presv. Trojici in posebej o sv. Duhu čisto omajati. Pa ravno zato so se svetniki najodločnejše potegovali za božanstvo včlovečenega Sina božjega, da bi s tem vero v presv. Trojico toliko bolj utrjevali v sebi in drugih.

V četrtem stoletju je učil krivoverec Arij, da Jezus Kristus ni edinorojeni Sin božji, ampak samo človek, da ga je Bog vstvaril iz nič, pa še pred svetom, da ni enakega bistva z Bogom Očetom, ampak mu samo podoben. Ko je bila ta zelo razširjena kriva vera v Nicejskem cerkvenem zboru popolnoma zavržena, a v kljub temu še ne čisto iztrebljena, deloval je zoper njo sv. cerkveni učenik Atanazij iz Aleksandrije z vso močjo svojega duha. In četudi so ga petkrat poslali v pregnanstvo, četudi so ga najgrše obrekovali in najstrastnejše sovražili ter krivo tožili, vendar ni jenjal ljudij prepričevati, da je Jezus Kristus edinorojeni Sin Boga Očeta, in da ga moramo kot pravega Boga tudi moliti. Neustrašeno se je boril z besedo in pismom za Njega, kateri se je iz ljubezni do nas včlovečil ter nas odrešil s svojim prebitkim trpljenjem in grenko smrtjo. Tudi pregnan iz domače dežele je neumorno pojasnoval, kako moramo po božjem razodenju verovati v tri božje osebe.

Taka zvesta spoznavalka presv. Trojice je bila tudi sv. devica in mučenica Barbara. Bila je edina in prav zala hčerka bogatega, imenitnega malikovalca, ki je pazil nanjo, kakor na punčico svojega očesa. A v svojo največjo jezo zapazi, da se mu ljubljena edinka obrača h krščanstvu. Hoče jo zaročiti z neverskim mladeničem, a ker se pokristijanjena Barbara temu ustavlja, zapre jo

oče v stolp, kjer najde samo dve okni. Udá se v voljo troedinega Boga v tej samoti in dá narediti še tretje okno v čast presvete Trojici in na steno križ, pred katerim zahvaljuje Boga, da je postala po sv. krstu hči nebeškega Očeta, nevesta božjega Sina in tempelj sv. Duha. Potrpežljivo pa stanovitno prenaša vso grožnjo in vse muke od lastnega Očeta. In mirna in srčna je celó, ko mora svojo glavo ukloniti pod morilni meč nečloveškega očeta, katerega pa potem ubije strela.

Toda, kristijani, Bog ne zahteva vselej življenja od nas, ampak mu zadostuje tudi kak drug način, po katerem razodenemo svojo živo vero v presveto Trojico. Zgled nam daje sv. Filip Nerij. Ustanovil je bratovščino presv. Trojice, ki je imela poleg 40 urne molitve namen, sprejemati v čast presv. Trojici bolne siromake, ki so ravnokar ozdraveli, in tujce prenočevati ter jim streči. Sedel je posebno gostišče poleg cerkve presv. Trojice. Ko je bilo l. 1600 sveto leto, sprejetih je bilo dvakrat sto in sedemdeset tisoč tujcev pod gostoljubno streho te bratovščine. Kardinali in knezi sami so stregli romarjem, došli v večno mesto iz celega sveta. Pred vsemi pa je najrajše opravljal najnižja dela sv. Filip iz ljubezni do Boga Očeta, ki nas je prvi ljubil, iz udanosti Bogu Sinu, ki nas je učil ljubezni na sv. križu, iz hvaležnosti do sv. Duha, ki je vlil ljubezen v naše srce. Umrl je v noči, za praznikom presv. Rešnjega Telesa, l. 1595.; njegov god je dné 26. majnika.

Kristijani! Kaj nam brani vsaj deloma posnemati sv. Filipa v njegovi ljubezni? Kdo izmed nas bi ne mogel ali ne hotel iz ljubezni do presv. Trojice opraviti kakenga telesnega ali duhovnega dela krščanskega usmiljenja? Saj se ravno z dobrimi deli razodeva najlepše ljubezen božja in ljubezen do bližnjega.

2. Svetniki so spoznavali presv. Trojico tudi z znamenjem sv. križa. Od najstarejših časov je bil kristijanom sv. križ očitno znamenje njih vere v troedinega Boga, kateri nas je vstvaril, odrešil in posvetil. Prekriževali so se pred jedjo in po jedi, predno so se zjutraj oblekli, predno so stopili iz hiše, ko so šli spat, ko so bili v nevarnosti, ko so jih — sv. mučence — peljali na morišče. Pomnimo pa, kristijani, pri tem, da so svetniki znamenje sv. križa vselej lepo delali in besede razločno izgovarjali, kar bodi nam v posnemo!

Ko sv. Benediktu njegovi lastni samostanski bratje podajo kupo strupa, naredi po svoji navadi križ, in glejte, kozarec se razpoči, kakor bi peklenski strup bežal pred znamenjem odrešenja.

Sv. Frančišek Pavlanski je z znamenjem sv. križa ozdravil grozno kostno rano nekemu generalu.

Dné 15. rožnika je god sv. Vida, mučenca. Sv. Vid je v vsaki skušnjavi iskal in našel tolažbo v sv. križu. Z znamenjem sv. križa je ozdravil svojega oslepelega očeta, z znamenjem svetega križa je izgnal hudobnega duha iz sina cesarja Dijoklecijana, z znamenjem sv. križa je ukrotil leva, ki so ga nadnj spustili, da je dobrikaje se legel k nogam svetnikovim.

Prav primerno piše sv. Janez Zlatoust o moči sv. križa tako-le: »Ne samo hudobnim duhovom peklenskega brezna je križ postal strašen, ampak tudi sprijena nagnjenja, divje strasti in hude želje upokojé se pred tem sv. znamenjem.«

Z znamenjem sv. križa se kliče tudi blagoslov božji iz nebes. Zato sv. cerkev vse blagoslavlja s tem sv. znamenjem, da bi bilo po milosti treh božjih oseb ljudem vse časno v prid duše in telesa.

3. Nič manjša ni bila skrb svetnikov, da bi mogli presveto Trojico lepo častiti in spoznavati s cerkveno hvalnico: *Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu, kakor je bilo v začetku, zdaj in vselej in na vekomaj. Amen.* Na koncu psalmov jo je v cerkvenih molitvah vpeljal sv. papež Damaz v četrtem veku.

Na to sklepnico in na znamenje sv. križa so podeljeni tudi odpustki. Na sveti križ 50 dnij odpustka za vsakikrat, 100 dnij pa, kolikorkrat se pokrižamo s prstom, pomočenim v blagoslovljeno vodo. Na hvalnico: »Čast bodi Očetu« itd. pa je zjutraj, opoludne in zvečer, ako se vselej po trikrat izreče v zahvalo presveti Trojici za Mariji podeljene milosti, danih za vsakikrat pa 100 dnij odpustka.

Tudi je podeljenih 100 dnij odpustka enkrat na dan, trikrat pa ob nedeljah, v praznik presv. Trojice in vsak dan v osmini današnjega praznika na naslednji slavospjev: »Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog vojnih trum. Polna je zemlja tvoje slave. Slava Očetu, slava Sinu, slava sv. Duhu!«

Kristijani! Kakor svetniki, tako tudi mi prav trdno verujmo v skrivnost presv. Trojice, kakor svetniki, tako tudi mi očitno spoznavajmo presv. Trojico z znamenjem sv. križa in drugimi hvalnicami, da bomo kakor svetniki, tudi mi mogli na vse veke peti z angelskimi zbori trikratni »svet« troedinemu Bogu! Amen.

Val. Bernik.

## 2. Vera v presveto Trojico.

Krščujte jih v imenu Očeta, Sina  
in sv. Duha. Mat. 28, 19.

Sv. katoliška cerkev obhaja danes največjo skrivnost svete vere, skrivnost presv. Trojice. Ta skrivnost je podlaga naše svete vere, zato se otroku, kakor hitro se zavé pameti, že nekoliko pové o sveti Trojici; uči se namreč otrok delati sv. križ in zraven izrekovati imena treh božjih oseb; pové se mu, koliko da je Bogov in koliko božjih oseb, in kaj nam je vsaka teh treh božjih oseb dobrega storila.

Sicer mi nikakor ne moremo umeti skrivnosti presv. Trojice; vendar nam to tudi ni potreba; zadosti je, da le verujemo to, kar nam pové sv. vera o presv. Trojici, in da vemo dobrote, ki so nam jih skazale tri božje osebe, in da svojo vero v presveto Trojico razodevamo s svojim življenjem, ker potem smemo upati, da bo Bog poplačal našo vero v presv. Trojico z večnim življenjem, kakor je Bog že na zemlji dostikrat poplačal tiste, ki so verovali, n. pr. Marijo Devico, sv. Petra in več drugih, ki jih je Kristus čudovito ozdravil.

Naj vam torej za danes govorim nekoliko o veri v presveto Trojico, in dokažem, kako veliko ljubezen nam razodeva sv. Trojica. — Govoriti hočem v imenu Jezusa in Marije.

Sv. apostol Janez piše: *Bog je ljubezen*. In kako veliko ljubezen nam kaže sv. vera v tem, ker nas je Bog Oče vstvaril. Bog, ki je bil sam v sebi, brez vseh drugih stvari, neskončno srečen, je človeka vstvaril po svoji podobi. Kolikošna čast in vrednost za človeka je to, biti vstvarjen po božji podobi! Namesto, da smo mi vstvarjeni kot ljudje, bi bili lahko kot kamni, črvički zemlje ali kot kake druge malovredne stvari brez uma in pameti; toda Bog nas je vstvaril po svoji podobi z umom in pametjo, in bili smo že zavoljo tega božji otroci.

Nebeški Oče je imel že od vekomaj sebi enacega Sina, nad katerim je imel vse svoje dopadajenje; pa nebeški Oče je hotel zraven tega Sina imeti še druge človeške otroke, kateri naj bi vekomaj živeli in se vekomaj z njim v nebesih veselili. Druge nespametne stvari so namenjene le za ta svet, ali nas je vstvaril nebeški Oče zato, da bi njega spoznali, njemu v svetosti služili, in se vekomaj pri njem veselili. In zakaj je vstvaril nebeški Oče

toliko družih rečij na zemlji in na nebu? Večjidel nam v živež in veselje! In zakaj je Bog celó tolikanj imenitne stvari — angele vstvaril? Razven drugih vzrokov tudi zato, da nas ljudi varujejo na vseh naših potih.

Pa z vsem tem ljubezen nebeškega Očeta še ni bila zadovoljna; zakaj nebeški Oče je storil še več, še veliko več za nas. Ko je človek po satanovi zvijačnosti padel v greh, oskrnil v sebi prelepo podobo božjo in prišel v sužnost peklenskega satana, kaj je storil nebeški Oče iz ljubezni do nas? Dal je svojega edino-rojenega Sina, da bi nobeden, kateri vanj veruje, ne bil pogubljen, temveč ima večno življenje. In kaj je storil Bog Sin za nas? Ob kratkem pravimo: On nas je odrešil. — Pa, kristijani! kako nas je Bog Sin odrešil? Poslušajmo v tej reči od Boga razsvetljenega angelskega učenika sv. Tomaža Akvinskega, ki pravi: »Ko je bil Sin božji rojen v Betlehemu, se je že takrat za nas vsega daroval, da je zavoljo nas in med nami živel. Poslednjič se je dal v trpljenje in smrt za nas, da bi vekomaj živeli.« O, kako prečudna ljubezen! Stopil je iz prelepih nebes doli, iz naročja svojega nebeškega Očeta, vzel je našo revno, slabotno človeško naturo, podobo hlapca na-se, podvrgel se je ubožtvu in vsem drugim težavam človeškega življenja, in šele čez 30 let se je ljudem razodel zgolj z ljubeznijo in z dobrotami. Kazal je s svojimi nebeškimi nauki pot proti nebesom, zaznamoval je vsako svojo stopinjo z dobrotami ter ljudem delil telesne in dušne milosti. Še celó grešnikov ni odločil od svojih milostij in dobrot, ker je v njih hiše hodil, ž njimi jedel ter skesanim grehe odpuščal.

Pa vse to Sinu božjemu še ni bilo zadosti, da je zavoljo nas ljudij na svetu živel in v najhujših bolečinah za nas umrl, temveč predno je svet zapustil in šel nazaj k svojemu nebeškemu Očetu, se je pri zadnji večerji nam samega sebe zapustil v presvetem Rešnjem Telesu, v katerem se pri vsaki sveti maši vnovič daruje za nas, hoče med nami v naši cerkvi ostati, da ga moremo obiskati in pri njem prositi milosti; in še več, on se hoče celó z nami skleniti pri sv. obhajilu, da moremo ž njim sklenjeni dobro delati, ker brez njega, kakor nas sam zagotavlja, ne moremo nič dobrega storiti. Zares! večje ljubezni bi nam Bog Sin ne bil mogel skazati, kakor nam jo je skazal, in jo še skazuje.

In kaj še hočem reči o ljubezni sv. Duha? Sv. Duh nas je pri sv. krstu očistil vsega madeža greha, nas je takrat prerodil v otroke božje, nam je vlil posvečujočo milost božjo, in ravno to

milost nam deli in množi tudi v zakramentu sv. pokore. Pri sveti birmi nas je storil vojščake Kristusove in posvetil v žive tempelje božje, pa tudi pri vsakem drugem vredno prejetem sv. zakramentu množi v nas posvečujočo milost božjo in nam deli še druge potrebne milosti, da more vsak po svojem stanu in okoliščini prav spolnovati svoje krščanske dolžnosti. Sv. Duh je, ki pri pridigah in krščanskih naukah in pri svetem branju razsvetljuje naš um, nas nagiba po volji božji ravnati; on trka vedno na duri človeških src, zlasti grešnikov, da bi se spreobrnili k pokori in da bi v njih srca prišel, jih s svojo milostjo posvetil in v njih prebival.

O, kristijani! premišljajmo neizrekljivo velike dobrote, katere smo, kakor nas uči sv. vera, prejeli od presvete Trojice. Velika je dobrota vstvarjenja, ker smo vstvarjeni po božji podobi in za nebesa; še večja je dobrota odrešenja, ker smo bili zopet z Bogom spravljani, rešeni iz oblasti satana in večnega pogubljenja, in smo po Kristusu več zadobili, kakor smo zgubili po Adamu. Pa ne dobrota vstvarjenja, tudi ne še večja dobrota odrešenja bi nam mogla kaj koristiti, ko bi ne bil sv. Duh naš posvečevalec; zakaj sv. Duh nas stori verne kristijane, ude Jezusa Kristusa, in nam deli tiste darove in milosti, ki nam jih je Jezus Kristus zaslužil, in brez katerih nam ni mogoče zveličanim biti.

Kolikokrat izgovarjamo presvete tri božje osebe, ko delamo s v. križ, ko pravimo: »Čast bodi Očetu itd., pa naše srce se ne spominja ljubezni, ki so nam jo skazale tri božje osebe! Popravljajmo to nehvaležnost in pregrešek vsaj danes, na praznik presv. Trojice, in vsako nedeljo se zahvaljujmo troedinemu Bogu za vse prejete dobrote, in povračujmo troedinemu Bogu toliko ljubezen in dobrote z nasprotno ljubeznijo, ter spolnujmo kot pokorni otroci zvestejše voljo nebeškega Očeta. Živimo po naukah Jezusa Kristusa in storimo se vredne z življenjem po veri njegovega zasluženja. Varujmo se tempel sv. Dnha, kar smo mi, skruniti z grehom, da bo sv. Duh s svojo milostjo mogel ostati v nas! Le tako moremo troedinega Boga prav ljubiti, častiti, se mu hvaležne skazovati za tolike dobrote in si pridobiti njegovo dopajenje in kdaj doseči še to neskončno milost in srečo, troedinega Boga v nebesih od obličja v obličje vekomaj gledati, ljubiti in uživati. Amen.

J. Kerčon.

## Praznik presvetega Rešnjega Telesa.

### Pomen današnjega praznika in procesije.

Jaz sem živi kruh, ki sem iz nebes prišel. Jan. 6, 51.

Na svetu ni boljšega zaklada, kot je dober, zvest prijatelj. Blagor vsakemu, kdor ga ima. V sili mu pomaga, v žalosti ga tolaži, in v veselju se z njim veseli. Kadar se ločita zvesta prijatelja za dalj časa drug od drugega, dasta si eno ali drugo reč v spomin, katera ju vedno spominja prijateljstva, dokler živita. Umrje li kateri, spominjala bo drugega dana reč vedno umršega, zvestega prijatelja. Zakaj čista prijateljska ljubezen ne končava s hladnim grobom, ampak sega prek groba. — In kdo nam je zvestejši prijatelj, kot Jezus Kristus, ki je dal svoje življenje za nas. Umrl je za nas iz ljubezni; zopet je vstal in vedno živi. Ostavil je sicer svet, in vendar še vedno živi mej nami. Ločil se je vidno od nas, nevidno pa je še vedno mej nami, ker nam je zapustil spomin svoje prijateljske ljubezni, namreč presv. svoje Telo in Kri, ki je prava jed in prava pijača. Zakaj jaz sem pravi kruh, pravi sam Jezus, kateri sem prišel iz nebes, da kdor je ta kruh, bo živel vekomaj. Spomin na veliko skrivnost, na to neizmerno ljubezen, t. j. spomin, da je postavil Jezus Kristus zakrament svetega Rešnjega Telesa, praznujemo danes. Poslušajte: 1. Kako je nastal ta praznik, in 2. kako ga praznujmo?

I. Spomin, da je postavil Jezus Kristus zakrament sv. Rešnjega Telesa, se praznuje po celem svetu kot praznik na današnji dan od l. 1264. Poprej so praznovali ta spomin od apostolskih časov na veliki četrtek. Današnji praznik se je začel na Nizozemskem v Litihu l. 1246. in sicer tako-le:

Pobožna redovnica, Julijana po imenu, je imela neko prikazen. V nji se ji je razodelo, da katoliška cerkev še nima nobenega pravega praznika v spomin in slavo sv. Rešnjega Telesa. Vse to je povedala bogaboječa redovnica svojemu škofu in drugim pobožnim in učenim možem, mej katerimi je bil tudi poznejši papež Urban IV. (1261—64). On je zapovedal današnji dan praznovati po celem svetu l. 1264., kar je tudi pozneje, l. 1311. potrdil vesoljni cerkveni zbor v Vieni. Od tega časa se praznuje z največjo slovesnostjo po celem svetu. Na današnji dan od enega kraja sveta do drugega, kjer je zasajen križ, znamenje našega odrešenja, vsi

narodi in ljudstva vseh dežel in jezikov, raznih šeg in navad, poveljujejo z veliko slovesnostjo Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. In današnji praznik s svojo veliko slovesnostjo očitó priča pred nebom in zemljo, da je Jezus kralj nebes in zemlje, pred katerim poklekujemo, da nas blagoslovi. Današnji praznik nam očitó priča, da je Jezus celega sveta vladar, zoper katerega se sicer lahko vzdigujejo, mu nasprotujejo in zoper njega vojskujejo zlobni, sprideni ljudje, ali premogli Jezusa ne bodo nikdar. Tega je priča naša vera, *katera je premogla svet*. Zato vas, *ljubljeni*, opominjam s sv. apostolom Janezom: *Ne verujte vsakemu duhu, temveč presojajte duhove, ali so iz Boga* (I. Jan. 4, 1.), *ker mnogi sleparji so prišli na svet, kateri ne spoznavajo Jezusa Kristusa*. (II. Jan. 7, 10.) *Zatorej, če kdo pride k vam in ne prinese uka — katerega mi vas učimo — ne sprejemajte tega v hišo in ne pozdravljajte ga; zakaj iz sveta so, zato govoré iz sveta in svet jih posluša*. (I. Jan. 4, 5. 6.) *Mi smo pa iz Boga; kdor pozna Boga, posluša nas . . . In to je oznanilo, katero smo slišali od njega* (Jezusa) *in ga oznanjamo vam, da je Bog luč, in teme ni v njem nobene . . . To vam pravim* (pišem), *da ne grešite* (Jan. II. 1.). Kdor dela greh, je iz hudobnega duha, ker hudobni duh greši od začetka. Zato se je pa prikazal Sin božji, da razdene dela hudobnega duha, in je s tem premogel svet; *in ta je zmaga, katera je premogla svet, vera naša*. Le pogledjte, le poslušajte! Mašnik obrnjen proti ljudstvu, držeč v roki presv. Rešnje Telo, zapoje: »Pangue lingua«; začne se procesija, zvončki zacingljajo, zvonovi zazvoné, petje se oglasi, streljanje se čuje, vse, glava do glave je samo ene misli: počastiti Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. Kje se je kdaj, kar svet stoji, tako na široko častil kak velikaš ali kak kralj sveta. Zgodovina molči, ker ne vé o nobenem drugem to povedati, kakor o kralju nebes in zemlje, o Jezusu. Ne iz radovednosti, ampak iz pobožnosti se zbirajo danes množice ljudstva, staro in mlado okoli Jezusa ter ga spremljajo po žitorodnih poljih in zelenopisanih travnikih, po vaseh in mestih. In zakaj? Da počasté v presvetem Rešnjem Telesu kralja vseh kraljev, svojega Odrešenika in Zveličarja, kakor ga je počastilo judovsko ljudstvo, ko je mej njim vidno hodil; kadar je jahal v mesto Jeruzalem, pogrinjalo je svoja oblačila po poti, a drugi so sekali veje z dreves ter jih stlali po poti in za njim klicali, govoreč: »Hosana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, kateri pride v imenu Gospodovem!« Mi počastimo pa najlepše Jezusa, če se zbranega duha vdeležujemo procesij.

II. Procesije so velikega pomena v katoliški cerkvi. Zahvala so, ker očitno kažemo in izpovedamo pred celim svetom svojo vero. Ni se nam treba skrivati pred sovražniki Kristusovimi pri božjih službah, kakor so se morali prvi kristijani. Procesije so očitno izpovedanje katoliške vere. In dandanes nam je posebno treba vsem, da očitno kažemo z deli, da smo kristijani. Ne bodimo podobni Nikodemu, kateri je bil le skrivaj Jezusov učenec, marveč povsod oznanujmo s sv. Pavlom — *Jezusa Kristusa, križanega z orožjem pravice na desno in levo, ne zmeneč se, kaj porekó neki ljudje. Zakaj taki so krivi apostoli, ukanljivi delavci, premenjajoč se v apostole Kristusove. In ni čuda! ker sam satan se premenja v angele svetlobe.* (II. Kor. 11, 13. 14.) *Celi svet leži v hudem, ljubezen je pa božja, da izpolnjujemo zapovedi njegove; in zapovedi božje niso težke.* (I. Jan. 5, 19. 3.) Pa ne samo eno ali drugo zapoved nam je treba izpolnjevati, ampak vse, kakor piše sv. apostol Jakob: *ker kdor bi izpolnjeval celo postavo, pregrešil se pa zoper eno, postal je vseh dolžan.* Zato sklenimo danes vedno poslušni biti glasu naše skrbne matere katoliške cerkve.

Kadar bi zvedeli, da bi bil pri procesiji naš vladar, recimo presvitli cesar, kateri bo obilno obdaril slehrnega, ki se bo vdeležil procesije, o kako bi tekali ljudje k takim procesijam. Noben bi jih ne zamudil. Vidite pa ravno tu našo mlačnost, vnemarnost, da ne rečem nevero. Ni li pri naših procesijah kralj vseh kraljev, Jezus Bog sam! Oni isti Jezus, ki je jahal v Jeruzalem, oni isti Jezus, ki je hodil po judovski deželi, ozdravljaj vsako bolezen, obujal mrtvece, odpuščal grešnikom grehe in vse ljubeznivo k sebi vabil. O moj Bog, kako so si prizadevali, da bi mu vstregli. In kaj storimo mi? Zakaj ga ne prosimo moči v dušnih in telesnih potrebah, kakor ga je prosil stotnik, ko je imel bolnega hlapca, kakor ga je prosil Jair za svoje bolno in potem za mrtvo dete, kakor sta ga prosile Lazarove sestre: *Gospod, glej! kogar ljubiš, je bolan.* (Jan. 11, 3.) Zakaj ne govorimo vsi na duši gobavi z gobavcem: *Gospod, ako hočeš, me moreš očistiti, lahko me ozdraviš, če je tvoja volja.*

Tako je molil ubog slep starček in dobil pogled pri procesiji sv. Rešnjega Telesa pred štirinajstimi leti. Bilo je l. 1885., ko se je bila zbrala silna množica ljudstva k božji službi v stari toledski cerkvi na Španskem ravno na današnji dan. Po sv. maši je bila procesija v najlepšem redu, kakoršnega zaman po nekod pri nas iščeš. Presv. Rešnje Telo so nosili sami nadškof toledski. Spre-

ljevalo jih je mnogo duhovnikov in drugih svetovnih dostojanstvenikov. Pri prvem evangeliju se vstavi procesija. Sv. evangelij se odpoje, nadškof blagoslavlja klečeče ljudstvo. Vse je tiho in mirno, samo zvonečih zvončkov se sliši mili glas. In kakor bi trenil, poklekne pred nadškofom slep, sivolasi starček. Sklenjene roke povzdigne proti sv. Rešnjemu Telesu, glasno moléč: »Usmili se me, o Gospod, usmili se me.« Vsi se zavzamejo in ukažejo umolkiniti revežu. Toda ta, kakor nekdanj jerihonski slepci, katerim se je bližal Jezus, še glasneje moli in kliče: »Usmili se me, Jezus, usmili se me, daj, da spregledam.« Kaj poreče Jezus v presvetem Rešnjem Telesu na to molitev polno žive vere in trdnega zaupanja. Ne poreče li sivolasemu slepcu, kakor nekdanj stotniku: *Velika je tvoja vera, zgódi se ti, kakor hočeš*. In res, odprle so se oči starčku, spregledal je, in predno je kaj družega videl, zagledal je najprej Jezusa, pričujočega v sv. Rešnjem Telesu pod podobo kruha. Vse ljudstvo na to ostrmi, gleda, posluša, in zdajci se zasliši kakor iz enega grla: čudež, čudež! in vsi zapojó: »Tebe Boga hvalimo.« To se je zgodilo na današnji dan v Toledu na Španskem.

Zares, velik je ta čudež, neizmerno milost je skazal Jezus slepemu starčku. In kako tudi ne bi. Vsaj je še vedno mej nami isti Jezus, ki je ozdravljaj slepce, glušce in hromce. Če na nas ne rosi tako obilna milost njegovega usmiljenja in njegove dobrote, kakor nekdanj na jude, če nam ne deli njegovo sveto srce obilno darov njegove vseomogočnosti, krivo je naše življenje, kriva je naša mlačnost in vnemarnost, kriva je naša slaba vera ali pa celó nevera. Zapuščajo ljudje Boga, ne verujejo Jezusu, Sinu božjemu, in odtod nesreča za nesrečo. *Zakaj brez vere ni mogoče biti Bogu po volji*, piše sv. Pavel. Kakor je pokregal nekdanj Jezus jude zaradi neverstva, rekoč: *Vi meni ne verujete*, lahko bi tudi nas mnogokrat tako posvaril. Ne verujete več besedi božji, svetemu evangeliju, katerega vam oznanujejo moji namestniki. Da je temu res tako, prepričaj se vsakdo. Le poglej, le poslušaj, le beri, kaj se vse piše, kaj se vse govori, kako se živi, in primeri vse to z naukom Kristusovim, z besedo božjo, s sv. evangelijem, ki se vam, dragi v Kristusu, oznanuje s tega svetega mesta: kakšen razloček! Zakaj? Ker ljudje Jezusu ne verujejo. *Blagor ubogim v duhu*, uči Jezus, *zakaj njih je nebeško kraljestvo*. Mi sicer vsi želimo nebeškega kraljestva, vsi bi radi v nebesa, ali kako težko, nepotrpežljivo in nevoljno nam je siromaštvo in uboštvo. Vsakdo le gleda, kako bi se obogatil, naj bo po pravici ali krivici; dà.

so celó ljuje, ki bi prodali svojo dušo za par krajcarjev, za požirek tekočine, ki šegeta grlo. Ljudje so popolnoma preobrnili besede Jezusove: *Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice* . . . Sedaj pa vse drugo iščejo in mislijo, da se jim bo za slabo življenje, za krivico in nepravico navrglo kraljestvo božje. *Kdor ti vzame plašč*, veli krotki Učenik, *ne brani mu tudi suknje ne*. (Luk. 6, 29.) Ne pravdaj se za vsako malo reč, ne tožari vedno svojega bližnjika, ne pomikaj se zaradi vsake malenkosti po sodiščih. Kak razloček je mej naukom Zveličarjevim in našim življenjem ter naukom sveta? Ravno vse nasprotno nauku Jezusovemu. Le pogledjte okoli sebi, kako se vojskuje narod zoper narod, brat zoper brata; vedni prepir in kreg je naše življenje. Celi svet je v pravdah in tožbah. Jezus, razpošiljajoč po svetu svoje učence in apostole, pravi vsem tem in njihovim nastopnikom: *Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje*. In katerega dandanes mnogi manj poslušajo, kakor naslednike apostolov, namestnike božje, duhovnike, škofe, dà, celó papeža. Ne zasramujejo jih li po liberalnih časnikih? Krade se jim dobro ime ustno, pisмено in z dejanjem; z neposlušnim, razuzdanim življenjem se jim odreka pokorščina. Nekateri stopajo celó v vrste sovražnikov, pri raznovrstnih volitvah se volijo liberalci, očitni sovražniki cerkve in domovine naše. In, dragi kristijan! celó s takim držiš, se s takimi družiš, jim pomagaš do služb, oblasti, in tako, glej, kuješ verige, v katere oklepajo sovražniki tvojo skrbno mater, cerkev, koplješ grob, v kateri prej ali slej položé liberalci tvojo domovino. In pri vsem tem še meniš, da si kristijan? Nikakor ne? Zakaj Jezus pravi: *Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik* (Mat. 18.), in *kdor ni z menoj, je zoper mene*, pravi večna Resnica, Jezus sam. Kdor je pa zoper duhovnike, je tudi zoper Jezusa, ker so duhovniki Jezusovi namestniki na zemlji. In zakaj so neki ljudje zoper duhovnike? Ker Jezusu ne verujejo.

Oklenimo se zatorej nepopačene vere Jezusa Kristusa, ki je *luč sveta, pot, resnica in življenje*, vere, ki je premogla svet, kakor nam kaže današnji praznik, praznovan po celem svetu. *V ostalem, bratje, kar je resnično*, naročam vam s sv. Pavlom (IV. 8. Fil) *čujte, stojte v veri, možko se držite, trdni bodite* (II. Kor. 16, 13). Amen.

F. S. Lekše.

## Druga nedelja po binkoštih.

### Sv. Rešnje Telo in svetniki.

Neki človek je napravil veliko večerjo, in jih je veliko povabil.

Luk. 14, 16.

V osmini smo praznika presv. Rešnjega Telesa, in nedelja je pred praznikom presv. Srca Jezusovega. Zato se današnja nedeljo kaj primerno bere sv. evangelij o veliki večerji in o povabljenicah. Četudi je bil prvi namen Jezusov, judom očitati v tej priliki, da v njegovo kraljestvo, v sv. cerkev, zavoljo posvetnega duha nočejo vstopiti, vendar se kaj lepo vidi v tej primeri tista nebeška večerja, katero je Jezus Kristus na veliki četrtek zvečer priredil za vse svoje vernike vseh časov in vseh krajev. Tista sveta večerja je to, h kateri je Jezus vabil judovske množice eno leto pred svojo smrtjo z besedami: *Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.* (Jan. 6, 51, 52, 57.). Pa kakor so se evangelijski povabljenici začeli vsi skupaj izgovarjati, tako tudi dandanašnji mnogi kristijani ne marajo poslušati milega vabila dobrega pastirja: *Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.* (Mat. 11, 28.) Koliko jih je, katere mora sv. mati katoliška cerkev siliti in prositi, da se vsako leto vsaj enkrat pod kaznijo izobčenja vdeležé nebeške večerje! Zares, kdo je v stanu to umeti? Na eni strani Jezusova neskončna ljubezen do naših duš, na drugi strani pa tolika brezmejna nehvaležnost od ljudij!

Oj, kako vse drugače so v tem oziru ravnali svetniki in svetnice božje, kateri pa so se ravno po najsv. zakramentu najbolj posvetili. Zato vam v spodbudo povem na današnja nedeljo nekoliko o svetnikih in svetnicah božjih z ozirom na sveto obhajilo.

Zdihnimo: »Češčen in hvaljen bodi vselej najsvetejši in božji zakrament!«

1. Svetniki so se kaj radi mudili ali bivali blizu sv. Rešnjega Telesa. Mnogi so po cele dneve ali noči v največji pobožnosti premolili pred tabernakelnom; tako mladi sv. Kazimir, poljski kraljič. Hrepeneli so najbolj po tem, da bi mogli biti najožje zdru-

ženi s svojim Zveličarjem; njihove najsrčnejše želje so bile obrnjene na Jezusa v sv. obhajilu. Zdihovali so s psalmistom: *Kakor hrepeni jelen po studenčni vodi, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog. Mojo dušo žeja po močnem, živem Bogu; kdaj bom prišel in se prikazal pred božje obličje?* (41, 2. 3.) To hrepenenje je izviralo iz njihove otroške, neomahljive vere, da je v svetem Rešnjem Telesu Jezus Kristus zares, resnično in bistveno pričujoč. Prepričani so bili, da po sv. obhajilu morejo govoriti z apostolom: *Živim, toda ne jaz, živi pa v meni Kristus.* (Gal. 2, 20.) Spominjali so se pa tudi besedij Jezusovih: *Resnično, resnično vam povem: ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne bote imeli življenja v sebi.* (Jan. 6, 54.) Zato so hrepeneli po nebeškem življenju iz dna svojega vernega srca. Zato je rekla sveta Marjeta, da tako hrepeni po sv. obhajilu, da bi ji bilo hujše ostati brez večkratnega sv. obhajila, kakor pa iti k sv. obhajilu po potu, kjer bi morala bosa skozi plapolajoč ogenj. Zato je med drugimi sv. Nikolaj Flijski skozi 20 let mogel živeti in čvrst ostati brez vsakršne hrane, razven krepila sv. obhajila.

2. Iz tega vernega hrepenenja po sv. Rešnjem Telesu je izvirala pri svetnikih tudi tako skrbna priprava za sv. obhajilo in presrečna zahvala po sv. obhajilu. Prvo sv. obhajilo jim je bilo kažipot skozi življenje, pa tudi kažipot navzgor. Tistega presrečnega dne kar niso mogli pričakovati. Sv. Alojzij, čegar god je, kakor znano, dne 21. rožnika, bi bil dal celi svet, ko bi ga mu bili ponudili za milost, da sme pristopiti k sv. obhajilu. In kako se je angelski mladenič pripravljaj za prvo sv. obhajilo! Sam sveti Karol Boromej ga je za to podučeval in potem tudi obhajal; sveti Alojzij pa je tisto noč poprej večinoma prečul v molitvi. Zjutraj je skozi celo uro premišljeval ljubezen Jezusovo v presv. zakramentu, in prejel je prvokrat Jezusa s plamtečo ljubeznijo nebeških kerubov. Kakor za sv. Alojzija, tako je tudi za sv. Vincencija Pavlanskega bilo prvo sv. obhajilo kot varna postaja njegovega življenja, od koder je dobival moč nebeško kraljestvo s silo potegniti nase.

Odločilno za življenje svetnikov pa je bilo, da so taisto vnemo, s katero so se pripravljali za prvo sv. obhajilo in se zanj zahvaljevali, kazali tudi pri vsacem drugem sv. obhajilu. Sv. Alojzij je po svojem prvem sv. obhajilu vsaki teden pristopal k angelski mizi; za to pa se je tri dni pripravljaj, po tri dni pa zahvaljeval. Sveti Filip Nerij je vsled hrepenenja po sv. obhajilu večkrat

zbolel, in po prejemu sv. obhajila je večkrat od hudih boleznij zopet ozdravel. Zato je prejemal sv. obhajilo vedno z največjim veseljem, njegov obraz pa se je žaril in svetil; bil je videti, kot bi vžival najboljša jedila ter bi ga navdajala nebeška sladkost. Po sv. obhajilu pa se je dolgo zahvaljeval za to neprecenljivo milost.

Njegova ljubezen do Boga in do presv. Rešnjega Telesa je bila tako silna, da se je razodevala tudi na telesu; srce mu je namreč vsled božje ljubezni bilo tako, da mu je privzdignilo in ulomilo dve rebri.

3. Kakor pa so zvesti prijatelji božji hrepeneli po sv. obhajilu ter se najskrbnejše nanj pripravljali, tako so se tudi na vso moč pri sebi in drugih bali nevrednega sv. obhajila ter je skušali kot največje razžaljenje božje preprečiti. Sv. škof in mučenec, Ciprijan, se je hudoval nad nesrečnimi kristijani, kateri so iz strahu, da bi ne bili preganjani, zatajili na skrivnem Kristusa. Zabičal jim je, da v takem stanu nikakor ne smejo pristopiti k mizi Gospodovi. Pisal je tudi, da jih je sam videl, kako so bili nekateri taki odpadniki kaznovani z naglo smrtjo, ker so se vkljub vsem svarilom približali angelski mizi.

Blaženi Marjeti Alakok, tej izvoljeni duši Jezusovega presv. Srca, je Zveličar v prikazni sam razodel grozo nevrednega sv. obhajila. Necega dné ji namreč pokaže nesrečni stan duše, ki ga prejme v smrtnem grehu ter ga s tem najhuje muči. Svetnica vidi, kako duša Jezusa zveže, zapljuje ter z nogami tepta; svetnica čuje glas njegov: »Glej, kako grešniki delajo z menoj, in kako neizmerno me zaničujejo!«

Svetniki so se celó prostovoljno pokorili za druge, ki nevredno prejemajo sv. Rešnje Telo. Zato so včasih po cele ure kot pribiti preklečali pred tabernakelnom, proseč Jezusa odpuščanja za vsa božjeropna obhajila in brezbožna dejanja drugih.

4. Najbolj pa so skušali zadostovati za vso mlačnost in vsako nevredno sv. obhajilo družih s pogostnim, vrednim prejemom sv. Rešnjega Telesa, prepričani, da je to tudi zanje najgotovjši pripomoček, da se posveté. Dobro so vedeli svetniki, da brez pogostnega sv. obhajila ni mogoče zares pobožno živeti. Dné 6. rožnika je god sv. škofa Norberta. Spreobrnjen — je ves gorel za Jezusa v najsvetejšem zakramentu in posebej za pogostno sv. obhajilo. Zato se navadno obrazuje s kelihom v roki, iz katerega švigajo bliski na človeka pod njegovimi nogami. Ta človek pomeni krivoverca Tanklina, ki je v Antverpenu očitno

zasramoval zakrament oltarja ter jih mnogo zapeljal k odpadu, pa je bil v nekem puntu ubit. Sv. Norbert in njegovi samostanski tovariši so s svojimi ognjevitimi in prepričevalnimi pridigami o sv. Rešnjem Telesu zatrli krivoverstvo, in božji mir zopet uvedli v ondotne pokrajine. Tedaj reče nekikrat sv. Norbert: »Tisoč svetov ni primerjati s tihim mirom dobre vesti in Bogu udanega srca.«

Sv. Eleazar pa, ki je s svojo ženo Delfino pogostokrat pristopal k mizi Gospodovi, rekel je nekikrat svoji pobožni družici: »Jaz mislim, da se ne dá misliti nobeno večje veselje, kot je ono, ki se vživa pri angelski mizi. Največja tolažba za dušo na tem svetu je pogostni prejem telesa in krvi Gospodove.«

Iz pogostnega sv. obhajila in od vsakdanje sv. maše je sveti Izidor, kmetovalec, zajemal moč, da je mogel svoje stanovske dolžnosti najzgodnejše opravljati ter si božji blagoslov naklanjati. Tako tudi sv. Cita, katera je 48 let služila enega gospodarja.

Kadar pa svetniki niso mogli v resnici prejeti sv. obhajila, tedaj so se na duhovni način obhajali s tem, da so obudili živo vero, ljubezen, kesanje in vroče želje po sv. Rešnjem Telesu. To pobožnost so opravljali v cerkvi in doma po večkrat na dan. To pobožnost priporočajo očetje trident. cerkvenega zbora in zlasti še sv. Alfonz Ligvorij.

5. Iz pogostnega in vrednega sv. zbhajila pa so svetniki dobivali tudi najlepše sadove. Sv. Norbert je rekel: »Kolikor večkrat vredno prejmeš sv. obhajilo, toliko čistejše bo tvoje srce, toliko bolj goreča tvoja ljubezen, toliko večja tvoja vnema, toliko močnejši in jasnejši tvoj duh.« Iz tega presv. zakramenta so sveti Bonaventura, sv. Tomaž Akvinski, sv. Alfonz Marija Ligvorij in drugi cerkveni učeniki zajemali svojo prečudno modrost in učenost, sv. Katarina Sijenska, sv. Jedert in druge svetnice ono polnost ljubezni, v kateri so se večkrat zamaknile. Sv. vojvoda Frančišek Boržija je s pogostnim sv. obhajilom pri sebi in svojih podložnih dosegel najlepše vspehe. Njegova največja skrb je bila, da bi se češčenje najsvetejšega zakramenta vedno bolj širilo, in pripravil je ljudi v Gandiji tako daleč, da ni bilo več enega človeka, ki bi ne bil pristopil vsaki mesec k božji mizi. In kako je bil vnet za očitno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Prvi je bil sv. vojvoda s svojimi otroci, ki je prihitel v cerkev, kadar je pozvonilo za sv. obhajilo k bolniku. Sv. jezuit Frančišek Regis, čegar cerkveni spomin je na dan 16. rožnika,

povdarjal je v svojih pridigah vselej pogostni in vredni prejem sv. obhajila in nobenega misijona ni končal, da bi ne bil poprej vpeljal bratovščine sv. Rešnjega Telesa, ker v tem dvojnem je videl najboljše sredstvo za pravično krščansko življenje. *Zakaj kruh božji je listi, kateri je iz nebes prišel in svetu življenje daje.* (Jan. 6, 33.)

Naj omenim še sv. device Julijane Falkonerijske, katere se spominjamo dné 19. rožnika. Ta svetnica, zaradi želodčne bolezni, ni mogla in smela zavžiti sv. popotnice. Poprosi torej, da prinesó sv. Rešnje Telo vsaj v njeno sobo, da bi umrla vpríčo svojega Jezusa. To se zgodi. Prosi pa prav ponižno tudi še, naj bi se sv. Rešnje Telo z belim prtičem položilo na njeno srce, da bi mogla opraviti duhovno obhajilo. To prošnjo ji zopet uslišijo. In kaj se zgodi? Ko mašnik sv. hostijo nanjo položi, izgine sveta hostija, da je nihče več ne vidi. Julijana pa se v tistem trenutku prijazno nasmehlja, obličje se nebeško lepo zažari in njena duša se preseli k Jezusu, po katerem je že na tem svetu toliko hrepenela. Našli so znamenje sv. hostije s podobo Križanega vtisnjeno v njen život.

Predragi v Kristusu! Bodi tudi nam vedno pribežališče, največje veselje, najslajša tolažba presv. zakrament oltarja! Kakor svetniki in svetnice božje, hrepenimo po vrednem in pogostnem sv. obhajilu, kakor oni, pripravljajmo se na vredno sv. obhajilo, in po njihovem zgledu zahvaljujmo Jezusa za neprecenljivo milost nebeške večerje! Tako bomo ljubezen do nebeškega Kralja vnemali čedalje bolj v sebi in pri svojem bližnjem. Potem nam bo tudi naše zadnje sv. obhajilo najgotovnejša zastava večnega življenja. Amen

Val. Bernik.

## Tretja nedelja po binkoštih.

### I. Spokornost svetnikov.

Tako, vam povem, bo med angeli božjimi veselje nad enim grešnikom, kateri se spokori. Luk. 15, 10.

Farizeji godrnjajo nad Jezusom, ker sprejema grešnike, se ž njimi pogovarja, je ž njimi ter jih uči. Jezus pa te samozavestne pravičnike zavrne in poduči v treh prilikah, da mora za grešnike skrbeti: V priliki o denarju, v priliki o izgubljeni ovci in v priliki o izgubljenem sinu, katero ima sv. Lukež zapisano préecej za

današnjim evangelijem. Podoba grešnika je denar, ki nima življenja in uma, podoba grešnika je nespametna žival, ovca; podoba grešnika je človek, čegar pamet sta otemnila strast in poželjivost. Tako so grešniki po stopinjah zaznamovani, kolikor so za vrnitev in spreobrnitev bolj ali manj pripravi. Za vse je Jezusu mar, tudi za najbolj otrpnjene. In, ko se grešnik spreobrne in spokori, tedaj, pravi Jezus, se tega veselé tudi angeli božji. To pa, po mislih sv. Gregorija zato, ker spreobrnjeni grešniki navadno bolj pridno služijo Bogu in ga bolj goreče ljubijo.

Kaj in kakšna pa je prava spokornost, o tem naj nas danes zopet učé svetniki in svetnice božje.

Nadaljujem v čast Jezusovemu presv. Srcu.

Pravi spokornik obžaluje iz ljubezni do Boga in vsled studa nad grehi vse svoje grehe ter si prizadeva zanje zadostovati. Spokornost je torej spreobrnitev naše duše k Bogu vsled srčnega kesanja in studa nad grehom. Ali, da govorim s sv. Bernardom: Treba je imeti potrto srce, to spoznati z ustmi, krotiti svoje telo, poboljšati se dejansko in stanoviten ostati v čednosti. Spremeniti mora torej pravi spokornik svojo voljo in svoja dejanja, zadostovati mora za grehe in voljno prenašati kazni, ki mu jih Bog naklada za grehe. Ta pokora ni lahka, ker se ji vstavljajo naše grešne navade in naša slaba volja. Zato pa je treba mnogo boja ne le s peklenskim skušnjavcem, ne le z zapeljivim svetom, ampak tudi z lastno hudo poželjivostjo. S kratka: pokora zahteva od nas, da se mnogo zatajujemo ter stanovitno premagujemo. Toda s ponižnostjo in krotkostjo, z udanostjo v voljo božjo in resničnim hrepenenjem po zveličanju more kristijan vse težave spokornega življenja srečno premagati. To pa toliko gotoveje, ker Bog našega spokornega duha podpira s svojo milostjo. Zakaj, tako govori Gospod, po preroku Cahariji (1, 3.): *Spreobrnite se k meni, in se bom k vam obrnil.*

Na spokornem potu pa tudi nismo osamljeni, zakaj nešteta je truma svetih spoznovalcev in spokornikov, kateri so ravno po spokornem in samo po spokornem potu dospeli v sv. nebesa. Le oglejmo si nekatere svete spokornike in spokornice, da vidimo, kakšne nauke nam dajejo.

1. Svetniki so bili prepričani, da je pokora potrebna in tolažilna. Tega nas uči mej drugimi zlasti življenje svete spokornice Marije Egiptovske. Ne bom vam razvijal temne

podobe njenih grehov, le toliko vam naznanim, da je bila ona od svoje cvetoče mladosti skozi 17 let sužnja najostudnejših pregreh, ne meneč se za čednosti, pozabivši Boga, njegove zapovedi, in njegove sodbe. Počutnost in mesenost sta jo obvladali. V takem strašnem dušnem stanju pride l. 374. v Jeruzalem, in živi v svetem mestu ravno tako nesramno. Predrzo se napoti bahato oblečena celó proti cerkvi božjega groba, v kateri je bil v češčenje izpostavljen po sv. Heleni najdeni sv. križ. Toda, ko hoče prestopiti prag božjega svetišča, zadržuje jo nevidna moč, da kar ne more naprej. Trudi se in trudi, da bi z drugimi romarji dospela v svetišče, toda vse zastoj. Vsa zbegana se stisne v kot pred cerkvijo in zdi se ji, kakor bi slišala notranji glas: »Ti nisi vredna, gledati križ tistega, kateri je umrl zate v neizrečenih bolečinah, in katerega dan na dan križaš s svojimi grehi!« Kakor od strele zadeta, poklekne; vse njeno grešno življenje ji stopi v polni ostudnosti pred oči, in britko začne jokati. Kaj naj stori? Kdo naj jo reši? Kam naj gre, da se ne pogubi, temveč najde mir in večno življenje? Tedaj pa, povzdignivši svoje obličje, zagleda blizu tam podobo preblazene Device Marije, ki je h krati njena patrona. Prav srčno moli k »Devici usmiljeni«, naj se je usmili zavoljo svoje brezmadežne čistosti; nese naj »Mati Odrešenikova« pred božji prestol njeno kesanje, njene spokorne solze in njen trdni sklep, delati resnično pokoro. Tedaj pa začuti uboga grešnica sladko tolažbo v svojem srcu; spozna, da je vslušana, vstane in — glejte — sedaj more neovirano vstopiti v cerkev ter priti tje, kjer je izpostavljen sv. križ. Tamkaj poklekne ter obljubi Zveličarju vnovič, da začne živeti tako spokorno, kakor jo bo naučila Marija »pribežališče grešnikov«. Kakor je obljubila, tako je storila. V cerkvi svetega Janeza Krstnika na bregu reke Jordan opravi skesano vesoljno spoved in živi odslej 48 let najhujše se pokoreča v puščavi. Vživa le zelišča, pokori se z lakoto, vročino, mrazom, neprestano se bori s hudimi skušnjavami, vabečimi jo nazaj v svet. Pa stanovitna ostane, moli in zmaguje, z vsako zmago pride zopet blaženi mir v njeno srce. Sv. Cozim, ki je spokornici tu pa tam prinesel sv. obhajilo ter nam zapustil popisano njeno spokorno življenje, najde jo, hoteč jo zopet obhajati, mrtvo na zemlji.

Tako je Marija Egiptovska svoje grehe zbrisavala z ostro pokoro, ki pa je bila zanjo polna sv. tolažbe in nebeške sladkosti, prav tako, kakor govori rimski katekizem, da je korenina pokore grenka, toda njeni sadovi nad vse prijetni.

Poslušajte še spokoren zgled izmed svetnikov. Sv. Romuald je bil sin bogatega in mogočnega kneza ter v vsej obilnosti zrejen; zraven pa tudi zgodaj že popačen na duši. Silno hudobno začne živeti. Zastonj trka Bog na njegovo srce ter ga straši po grizoči vesti. Vendar pa pride tudi zanj čas milosti božje. Necega dné, ko se samotno na lovu vleže v košato senco, začne premišljevati samega sebe. Nehoté poklekne ter prosi Boga za dar svetih čednostij. Ne dolgo potem mora biti priča dvoboja mej svojim očetom in nekim sorodnikom. Nasprotnik pade zaboden. Romuald pa strahu in groze ves prevzet beži v samostan sv. Apolinarja, kjer se 40 dni ostro pokori. Dvakrat se mu po noči prikaže ta svetnik v cerkvi. Poklican je pozneje v samostan benediktinski, odtod gre po treh letih v puščavo, kjer si polagoma nabere še več tovarišev, s katerimi ustanovi več samostanov s pravili sv. Benedikta in ostrostjo starih puščavnikov. Sv. Peter Damijan, ki je popisal njegovo življenje, pravi: »Umrli je 120 let star, da bi prejel 100 kron, katere je zaslužil v 100 letih v službi Gospodovi.«

2. Povdarjam pa dalje, da so svetniki, spoznavši potrebo in tolažbo pokore, delali veliko in hudo pokoro, in to tudi premnogi taki, ki so imeli dosti manj greha, kakor mi. V poslednjem oziru vam pokažem samo na sv. Janeza Krstnika, sv. Frančiška Serafinskega, na sv. cesarico Kunigundo, katera, zaradi zakonske zvestobe obrečena, odpusti svojemu možu in drugim obrekovalcem, in dela po smrti svojega moža dolgoletno pokoro kot zadnja sestra v samostanu, ki ga je bila sama ustanovila.

Sv. Janez od Boga, ustanovnik usmiljenih bratov, je za pokoro svoje mladostne lahkomišelnosti jemal vse zasramovanje, za pokoro je stregel skozi 10 let ubogim bolnikom, za pokoro je čuval blazne, za pokoro si je deval kamen pod glavo, za pokoro se je vse petke postil ob vodi in kruhu, druge dni pa je jemal zraven samo še nekoliko zelišč. Za pokoro je imel v svoji smrtni bolezni tisto pletenico pod glavo, v katero je pobiral milodare za svoje bolnike.

Spomnimo se tukaj tudi sv. Marjete Kortone, kateri ni bilo nobeno pokorilo dovolj veliko in ostro, in je večkrat rekla: »Ko bi bilo v moji moči, hotela bi vse uboge in stiskane oprostiti njihovih nadlog in vse njihove težave naložiti sebi.«

Kristijani! Četudi Bog ne tirja od nas tako hudih in ostrih pokoril, kakoršne občudujemo na svetnikih in svetnicah, vendar je tudi nam rečena beseda Odrešenikova: *Ako hoče kdo za menoj*

*priti, naj zataji sam sebe, in vzame svoj križ, in naj hodi za menoj.* (Mat. 16, 24.)

3. Svetniki so nam zgled prave spokornosti tudi v tem, da pokore niso odlašali, dobro vedoč, da nismo varni pred smrtjo nobeno uro, da ne vemo, kako in kje bomo umrli, in da ne smemo predrzno grešiti na božjo milost. Zato so svetniki bili pripravljeni, prej ko mogoče vso škodo povrniti, vse pohujšanje popraviti, vse obrekljive besede preklicati, s sovražniki se poravnati, ker vse to spada k pravi pokori. Res je sicer mogoče, da nas božje neskončno usmiljenje reši še zadnji trenutek, toda to je samo mogoče; mi pa moramo gledati, *kako bi varno hodili* (Ef. 5, 15.) in ne nakopavati si božje jeze z nepokornostjo. (Prim. Rim. 2, 5.) Svetniki so zato tudi dobro pomnili Jezusovo priliko o nespravljenem in neusmiljenem hlapcu, katerega je njegov Gospod izdal trinogom, *dokler ne bo poplačal vsega dolga.* (Mat. 18, 34.)

V življenju sv. Januvarija se here, da ga je ukazal neverški poglavar Timotej najprej vreči v razbeljeno peč. Ko nepoškodovan pride iz nje, veli ga privezati pred svoj voz, z verigami obtežiti in po potu tepsti, potem pa še vreči divjim zverem; in ko mu še te ne storé nič žalega, ukaže ga obglaviti. Tedaj pa hipoma oslepi poglavar; ali sv. Januvarij naredi križ čezenj, da zopet spregleda. Toda na duši ostane še slep, akoravno ga Bog s čudežem hoče spreobrniti. V svoji krvoločni trdovratnosti dá še več kristijanov obglaviti.

Grešnik, kateri trdovratno živiš v smrtnih grehih, ti si podoben temu neverniku. Koliko milostij ti je Bog že ponudil, koliko dobrot ti skazal, koliko kaznij že prizanesel, ti pa ostaneš še vedno slep na duši. Boj se, da se nad teboj ne spolni beseda Gospodova: *Tedaj me bodo klicali, pa jih ne bom uslišal; zgodaj bodo vstajali, pa me ne bodo našli; zato, ker za Gospodov strah niso marali, ker se niso mojemu svetlu udali, in so vse moje svarjenje zaničevali.* (Preg. 1, 28. 29.) Poglej na sv. Petra, kateri začne précej pokoro delati, kakor hitro zazná svojo krivdo. V enem in istem poglavju imajo evangelisti zaporedoma zapisano, da je Peter Jezusa trikrat zatajil, da je dvakrat petelin zapel, da se je Peter spomnil besede Jezusove, in da je ven šel ter bitko in milo jokal. Po vstajenju pa je trikrat zatrdil Gospodu, da ga ljubi, da ga ljubi bolj, kot drugi učenci. Ozri se na Marijo Magdaleno! Ona ni čakala, da bi se pokorila šele zadnje dni svojega življenja, ampak v najboljših letih še je nastopila in do smrti hodila pot resnične pokore.

4. Pa pojdimo dalje. Vprašajmo se: Kako so svetniki dobili tako spokornega duha?

a) Kakor je ponižnost, po besedah velikega spokornika svetega Avgustina, podlaga vsaki čednosti, tako ima tudi prava spokornost svoj začetek v ponižnosti. Svetniki so namreč spoznali v svoji ponižnosti, v kako veliko nesrečo jih je pahnilo grešno življenje. Za milost spoznanja samega sebe pa so svetniki Boga tudi prosili. Čutili so dobro, da jih je greh oropal notranjega miru, da jim je vzel ali vsaj zmanjšal milost božjo. Zraven tega so nadloge, ki so jih zadevale na telesu ali na posvetnem imetju, radi priznavali kot šibe božje za greh. — Ko je sv. oče Leon I. postal papež, bil je ves potr pri spominu na svoje grehe. Vsem rimskim duhovnikom se je ponižno priporočil v molitev, in na grob sv. Petra je hodil molit 48 dni, dokler se mu prvak apostolov ne prikaže, rekoč: »Gospod ti je odpustil vse grehe.«

b) Priganjalo je svetnike k spokornosti tudi premišljevanje kaznij božjih za greh na onem svetu. Greh človeka na onem svetu ali za večno odloči od Boga, ali pa vsaj za nekaj časa.

Sv. Perpetua se je zgrozila, videč v podobi, kako njen brat strašno trpi na onem svetu. Da bi mu pomagala ter okrajšala čas trpljenja, molila je veliko zanj ter bičala svoje telo.

Svetnikom je Bog razodel tu pa tam, koliko se na onem svetu trpi tudi za manjše grehe. In to jih je toliko bolj odvrčalo od greha. Blažena Marjeta Alakok je videla v vicah nuno, katera je ondi veliko trpela zato, ker je sama pri sebi večkrat godrnjala zoper svojo predstojnico, večkrat se pregrešila s kako besedo zoper ljubezen do bližnjega ter bila premalo molčeča.

c) Razven tega je v svetnikih vzbujalo spokornega duha tudi premišljevanje prebitkega trpljenja Jezusovega. Ravno kar omenjeni svetnici Marjeti Alakok se je prikazal Jezus po sv. obhajilu ves raztepen, s trnjevo krono na glavi in s težkim križem obložen. Videla je, kako njegova presveta kri od vseh strani teče na zemljo, in slišala ga je žalostno govoriti: »Ali ni nikogar, ki bi imel usmiljenje z mojo bolečino ter sočutje z mojim stanom, v katerega me spravljajo grešniki?« Tedaj se svetnica posolzi in poklekne. Zveličar pa ji naloži svoj tako težki, s trnjem in žebli nabodeni križ. Strašna teža jo tlači k zemlji, silen gnjus nad grehom se je loti; sedaj spozna vso težo in hudobo

greha. In ta križ bi morala ona ne-le nositi, ampak bi morala z Jezusom tudi nanj biti pribita. Sv. Angeli Folinjski je Jezus v prikazni očital vse njene posamezne pregreške ter pri vsacem naznanil, kaj je na križevem potu moral ravno zavoljo njega trpeti. Zato se je svetnica še ostreje pokorila.

č) Svetniki so dobro čutili, da grešni padeč izvira iz grešne priložnosti; zato so se vsake grešne priložnosti izogibali najskrbneje. Rajši so imeli časno izgubo, kakor dušno, rajši so bili zasramovani od lahkooživcev, kakor bi bili nezvesti postali svojemu Bogu ter dobre sklepe zavrgli. Delali so, kakor sv. Pavel, *za svoje zveličanje s strahom in trepetom*. (Fil. 2, 12.)

Taka je bila torej pot svetnikov do spokornosti.

O sv. Rajmundu Penafortskem, ki je bil spovednik kralja Jakoba iz Aragonije, vemo, da je zapustil kralja nemudoma, ko ni hotel razdreti neke pregrešne zveze ter nastopiti pota pokore. Odšel je Rajmund iz dežele, v kateri je ostal nespokorni kralj. Ravno to pa je tako močen vtis napravilo na kralja, da je šel v sé, storil po opominih svetnikovih ter za vselej odjenjal od svojega pohujsljivega življenja.

Kristijani! Ne samo en svetnik, vsi sveti spokorniki nam kličejo posebej po današnji pridigi iz nebes: »Odpovejte se grehu iz vsega srca, ako hočete kdaj uživati sv. nebesa!« Opo-minjajo nas z močnimi zgledi k spoznanju in spokornosti, ako hočemo kdaj gledati *zveličanje božje*. (Luk. 3, 6.) Ako nas pa zgledi sv. spokornikov ne ganejo, kaj bomo počeli sodnji dan, ko se ne bo samo kak svetnik obrnil od nas, temveč, ko poreče sam nebeški Gospod: *Vas ne poznam*, (Mat. 25, 12.) — ne poznam kot spokornikov? Temu nasproti pa bo nepopisljivo naše veselje in veselje angelov božjih in vseh svetnikov, ako bomo sodnji dan enako Ninivljanom najdeni, da smo *delali pokoro*. (Mat. 12, 41.) Tedaj bomo mogli na vse veke klicati s sv. Petrom iz Alkantare: »O, blažena pokora, ki nam je prinesla tako veliko slavo!« Amen.

Val. Bernik.

## 2. Zaupajmo v Jezusovo presveto Srce in posnemajmo njegove čednosti.

Ta grešnike sprejema in je z njimi.  
Luk. 15, 2.

Za osmino prečastitega praznika sv. Rešnjega Telesa obhaja sv. katoliška cerkev posebno pobožnost in praznik najsv. Srca Jezusovega. Zato veli današnja nedeljo premišljevatí oddelek tistega njegovega sv. evangelija, ki nam prav lepo in do živega spričuje, kako prijazno in usmiljeno, ljubezni polno Srce Zveličarjevo ravna z grešniki: to pa zategadel, da bi jih vse pridobilo svojemu nebeškemu Očetu. Vsa njegova dela spričujejo, kar govori njegova usta, da je *Sin človekov prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega*. Bil je zmotenim skrben pastir, od čegar čede se je ena njegovih ovac izgubila; bil je izgubljenim skrbna hišna gospodinja, ki je denar izgubila. Kakor pastir izgubljene ovce in hišna gospodinja denar z vso skrbjo iščeta, tako in še z večjo skrbjo je iskal Jezus grešnikov, da bi jih pripeljal od poti v pogubljenje na pot zveličanja in pridobil nebesom. In kakor se pastir veseli, če izgubljeno ovco, ali žena, če najde zopet izgubljeni denar, tako se on in z njim vsa nebesa veselé, če se grešnik spokori in poboljša. Vse svoje zaupanje naj stavimo grešniki v najsv. Srce Jezusovo. O tem vam danes najpoprej govorim. Potem pa vam razložim, kako naj hodimo za Jezusom in posnemamo Jezusovo krotkost in ponižnost.

Zveličar je nekdaj vpričo svojih 72 učencev zaklical: *Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen*. (Mat. 11, 28. 29.) S temi besedami Jezus od svojih učencev zahteva: a) da naj vanj stavijo vse svoje zaupanje, in b) da naj za njim hodijo in ga posnemajo zlasti v krotkosti in ponižnosti. Ako hočemo torej še mi biti njegovi učenci in častilci njegovega najsv. Srca, si moramo še mi to njegovo zapoved zapisati na svoj prapor, torej:

I. vanj staviti vse svoje zaupanje. Kaj ne, ljudje nam pač pri najboljši volji često ne morejo pomagati v naših revah, ali pa je njih srce trše kakor kamen. Tem bolj nam gre zaupanje staviti v srce Jezusovo, ki je božje in zategadel vse-mogočno srce. On namreč je bil, ki je valovom in vetrovom zapo-

vedal, in so se pri tej priči polegli. On je bil, ki je na tisoče ljudij z malo ribami in kruhi nasitil. On je ozdravljaj vsaktere bolezni in s svojo vsemogočno besedo celó mrliča vzbujal. In kar je bil Jezus, ko je še po zemlji hodil, to je še sedaj v nebesih na desnici Očetovi. Dovolj je, da le hoče, in zgodi se. Tu je ni nobene sile, v kateri ne bi mogel pomagati, nobene nesreče, katere ne bi mogel odvrniti, nobenega trpljenja, ki ne bi ga mogel polajšati. V vseh slučajih torej, ko je vsaka človeška pomoč zaman, zatekajmo se z zaupanjem v presveto, vsemogočno Srce Jezusovo. V tem zaupanju pa naj nas še bolj potrdi resnica, da je Srce Jezusovo polno dobrotljivosti in usmiljenja. Le domislite se, je li katerikrat kdo z nadlogami obtežen zaman k Jezusu zatekel, da ne bi bil tolažbe našel in pomoči? Poglejte, prihajali so slepi, hromi, kruljevi, gobavi, in ljudje z vsakterimi boleznimi obloženi; a komaj so svojo prošnjo izrekli, že so bili uslišani in rešeni iz svojih nadlog. Da, on še ne čaka, da bi ga betežni prosili pomoči, ampak njegovo srce je že ginjeno, da le vidi revo in nadlogo. Ozdravil je 38letnega bolnika, ne da bi ga bil bolnik sam poprej prosil. Najmanskega mladeniča in Lazarja je obudil brez vse prošnje v življenje. In koliko dobrotljivost, koliko usmiljenje je skazoval šele grešnikom! Sedel je pri Simonu farizeju za mizo. Kar se prikaže očitna grešnica, poklekne k nogam in mu jih moči s svojimi solzami. Farizej Simon je nad tem nevoljen in se z zaničevanjem na njo ozira. Kaj pa Jezus? Oh, zagovarja jo nasproti farizeju, ravná ž njo po svoji nebeški milosti in ji odpusti njene velike hudobije. Njegovo najljubše delo je: Usmilovati se in prizanašati. in zategadel kliče: *Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega.* (Luk. 19, 10.)

Po vseh teh delih Kristusovega usmiljenja ne bi mogli njegovega srca bolj žaliti, kakor s tem, če bi nad tem njegovim usmiljenjem dvomili in se k njemu ne zatekali. Juda Iškarijot je gotovo s svojo nezvestobo srce Jezusovo bridko razžalil, ker ga je, svojega mojstra in učenika, za 30 srebrnikov izdal; a brez vse primere, pravijo cerkveni učeniki, je razžalil njegovo srce, ker je brez zaupanja vanj obupal in se obesil. Da bi se bil Jezusu skesanim srcem vrgel k nogam, prejel bi bil, enako Petru, milost in odpuščanje svojega greha. Bog nas torej varuj, ljubi moji! dvomov ali celó nezaupnosti do Jezusovega usmiljenega in dobrotljivega srca, spominjajoč se njegovega ljubeznivega vabila: *Pridite*

*k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.* Da nas pa Jezus milostno sprejme in usliši, jemljimo si k srcu: *Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.* Učimo se torej od njega najprej: 1. krotkosti, kakor nam jo daje njegov zgled. Komaj se rodi, že mu Herod streže po življenju. Jezus je kot slaboten človeški otrok v jaslicah ravno tako vsemogočen, kakor na desnici Očetovi, in bi lahko pri tej priči položil krvoželjnega kralja na mrtvaški oder. Ali to dete božje je iz srca krotko, in zato se na tihem umakne njegovim nakanam. Njegovi učenci so slabotni in nevedni ljudje, polni napak in presoje; a on ima z njimi potrpljenje. Samarijani mu zapró vrata svojega mesta in mu ne dajo prenočišča. Dva njegovih učencev se raztogotita nad prebivalci tolikanj, da zahtevata čez nje ognja z nebes. On pa ju v njuni naglosti posvari, rekoč: *Vidva ne vesta, kakšnega duha sta. Sin človekov ni prišel duše pogubljat, ampak zveličat.* (Luk. 9, 35.) Njegovi sovražniki se predrznejo mu očitati, da ima hudiča, da, sežejo celó po kamenih, da bi ga pobili; a nobene nevolje ni iz njegovih ust, ampak umakne se v miru njih zlobnosti. Pismarji in farizeji ga preklinjajo in zasramujejo še na križu, in mu ne privoščijo mirne smrtne ure; on pa jih pri svojem Očetu zagovarja in zanje prosi. Enaka je njegova krotkost v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Tukaj stanuje v naših tabernakelnih noč in dan. Njegovi božji ljubezni in njegovemu veličastvu se spodobi, da bi ga vsi ljudje molili na kolenih; a mine teden, minejo nedelje in prazniki, ko gredó ljudje gori in doli mimo njegovega svetišča ter se zanj ne zmenijo, — in on potrpi. Veliko jih ne pripogne svojih kolen, ko jih z oltarja blagoslavlja, ali se nosi v procesijah ali k bolnikom; da, veliko jih pride s pregrešnim srcem k njegovi sveti mizi ter ga prejmejo božjeropno in silijo stanovati v srcu, kjer ima hudič svoj sedež; in Jezus, o neizrekljiva krotkost, vse to potrpi! Čudite se, ljubi moji, tej nebeški krotkosti in učite se od Jezusovega srca, da radi vsako jezo gospodujete in ne začnete preklinjati in izgovarjati bogokletne besede, kadar vam ne gre vse po volji. Bodite prijazni z bližnjim in prenašajte njih slabosti, in razžaljeni krivico voljno potrpite. In kolikor bolj nam te čednosti vsem primanjkuje, tem bolj se je učimo vsi od krotkega božjega srca Jezusovega. — A ne le krotkosti, ampak tudi:

2. ponižnosti se učimo od Jezusa poleg njegovih besed: *Učite se od mene, ker sem iz srca ponižen.* Sv. Bazilij, premišljevalec

vse življenje Jezusovo, dokazuje, kako nas on vse povsod uči ponižnosti. On, Sin božji, se tako globoko poniža, da je podobo hlapca nase vzel, revno in ubogo devico si izvolil za svojo mater, in hotel imenovan biti sin tesarjev. Enako grešnemu človeškemu otroku je hotel biti obrezan, ob reki Jordanu, se je postavil v vrsto grešnikov, da je prejel Janezov krst pokore. Ko so ga hoteli za kralja razglasiti, zbežal je in se skril; ko je čudeže delal, prepovedal je, da jih ne smejo razglaševati; ko hudobni duhovi iz obsedenih pregnani kriče, da je Sin božji, zapoveduje jim, da morajo molčati. Pri zadnji večerji skazuje svojim učencem najnižjo hlapčevsko službo, da jim noge umiva; v svojem trpljenju se poniža tako globoko, da hoče štet biti med razbojnike, in da sredi dveh razbojnikov izdihne svojo dušo. V zakramentu sv. Rešnjega Telesa pa gre njegovo ponižanje celó tako daleč, da nima več niti človeške podobe, ampak podobo kruha. Daje se nositi, kamor hočemo, v najrevnejšo kožo, k pravičnim in grešnikom. — Če to Jezusovo ponižnost premišljujemo, kako bi se potem mi, uboge stvari, prah in pepel, povzdigovali, kako še prevzetovali ter svoje časti in hvale iskali?

O, učimo se od Jezusa ponižni biti in z Davidom spoznavati: *Ne nam, o Gospod! ne nam, ampak svojemu imenu dajaj čast.* In sploh: Prizadevajmo si, da svoje srce od dné do dné bolj vspodbujemo Jezusovemu krotkemu in ponižnemu srcu, ga od dné do dné bolj ljubimo in posnemamo, da enkrat vredni postanemo njegovih obljub. Amen.

M. Torkar.

## Četrta nedelja po binkoštih.

### I. Zaupanje svetnikov v Boga.

Učenik! vso noč smo delali, in nismo nič vjeli; na tvojo besedo pa bom vrgel mrežo. Luk. 5, 5.

Kaj premore človek brez pomoči božje? Podoben je ribi brez plavut, ptici brez perut, rastlini brez vlage; slaba stvarca je, kakor vidimo v današnjem evangeliju na apostolih. Ko Jezus veli Simonu Petru: *Pelji na globoko, in vrzite svoje mreže na lov*, potoži mu galilejski ribič tako britko: *Učenik! vso noč smo delali, in nismo nič vjeli; na tvojo besedo pa bom vrgel mrežo. In ko so bili to*

storili, nadaljuje evangelist, so zajeli veliko število rib; njih mreža pa se je trgala. In so mignili tovarišem, kateri so bili v onem čolnu, da naj pridejo in jim pomagajo. In so prišli in napolnili oba čolna, tako, da sta se topila. Glejte, kristijani, kako je Bog blagoslovil trdno zaupanje apostolov v Jezusovo vsemogočno besedo!

Tako nas po današnjem evangeliju sv. apostoli spodbujajo k trdnemu zaupanju v Boga; podobno nas pa tudi vsi drugi svetniki s svojimi zgledi podučujejo o trdnem zaupanju v božjo previdnost. Poslušajmo torej danes nauk svetnikov božjih o bistvu, lastnostih in vrednosti zaupanja v Boga.

Nadaljujem v imenu Jezusovem.

1. Sv. Bernard pravi: Tri reči so, na katere se naslanja moje zaupanje: prvo je, da nas je Bog prevzel za svoje otroke, drugo, da je Bog večna resnica, ki ne more goljufati, in tretje, da je Bog vsemogočen, ki more dati, kar je obljubil. To je bistvo krščanskega zaupanja. Mi moramo torej biti verno prepričani, da nam Bog more in hoče pomagati; moramo pa ravno vsled tega biti otroško udani božji previdnosti, dobro vedoč, da je Bog naš neskončno dobrotljivi Oče, kateri čuje nad nami, skrbi za nas ter nas vodi tako, kakor je najboljše za našo dušo.

Prelep zgled za to nam daje sv. Kajetan. Živel je v 16. stoletju, ko je krščansko življenje silno pešalo. Njegova mati ga je postavila otroka pod Marijino varstvo, in že malega dečka so zavoljo njegove pobožnosti, njegove krotkosti, njegove krščanske ljubezni imenovali svetnika. Pozneje je ustanovil z nekaterimi prijatelji nov red, čegar udje so živeli čisto ubožno, niso nič imeli, pa tudi ne prosili miloščine, ampak so se hoteli popolnoma prepustiti božji previdnosti. Zato so se imenovali »bratje božje previdnosti« (tudi teatinci). Kakor so apostoli šli križem svet brez denarja, brez borbe, brez drugih priprav, samo opravljeni z neomajanim zaupanjem v Boga, tako hoče tudi Kajetan s svojimi tovariši iti v širni svet nevedne podučevat, grešnike spreobračat, in bližnjemu pomagat v dušnih in telesnih nadlogah. Pa to ni tako lahko izvršiti. Celó sv. oče Klemen VIII. dolgo časa noče potrditi redovnih pravil. Sv. Kajetan začne svoje blagonosno delovanje v Rimu. Toda v tistem času prihrumi sovražna vojska nad večno mesto in napade tudi hišo Kajetanovih redovnikov; vsled tega zbežé bratje v Benetke. Kajetan s svojimi ne izgubi poguma.

Tam v Benetkah strežejo kužnim bolnikom noč in dan brez strahu. Svoj zadnji košček kruha dele s siromaki. Pri tem sv. Kajetan sam trpi lakoto in sam se slabo oblači, ker boljše obleko razda ubogim. Odtod gre v Verono ljudi mirit. V Neapolju z besedo in dejanjem oznanuje otroško udanost v božjo previdnost. Ko mu bogat plemenitaš hoče podariti lepo hišo in veliko zemljišča, da bi ustanovil novi red v Neapolju, odklone to, rekoč: »Imam pismo od Gospoda našega Jezusa Kristusa, podpisano z njegovo krvjo, katero daje meni in mojim tovarišem najvarnejše zagotovilo, da se nam ni bati stiske, ako mu zvesto služimo.« Zgled tacega moža jih je na tisoče potegnil seboj in peljal k Bogu. Njegov red se je razširil daleč. Vendar pa je moral sv. Kajetan še pred koncem svojega življenja videti, kako se je nesloga vrinila v njegov red ter pokončavala lepo setev njegovo in njegovih bratov. Toda zaupanje v Boga mu nikakor ni upadlo, delal je pokoro za druge, dokler ni umrl blažene smrti. Trditi pa smemo, da Bog svetega Kajetana in njegovih zvestih bratov nikoli ni zapustil. Svojih težav niso nikomur tožili, živeža ne prosili, Bog je skrbel zanje, ker so mu zvesto služili in nikoli dvomili nad božjo dobrotljivostjo.

Tudi mi zaupajmo po njegovem zgledu trdno v Boga; seveda pri tem ne smemo biti brezbrizni in leni, ker Bog hoče, da tudi mi od svoje strani kaj storimo za to, česar želimo od Boga. Zato nam je dal telesne in dušne zmožnosti in darove. Vstvaril nas je za molitev in delo, od svoje strani pa nam je zagotovil resnično pomoč neštevilnokrat. Od Boga navdahnjeni kraljevi pevec poje: *Blagor vsem, ki vanj zaupajo.* (2, 13.) In zopet se hvali sv. pevec tako-le: *Zame pa je dobro, da se držim Boga in da stavim v Gospod Boga svoje zaupanje.* (72, 28.)

2. Naše zaupanje pa mora imeti posebne lastnosti. Biti mora trdno in neomahljivo tako, da ga noben vihar ne podre. V tem oziru se zgledujmo po sv. Karolu Boromeju, kardinalu in nadškofu v Milanu. Leta 1576. v največji vročini se prikaže v Milanu kuga. Deželski poglavar in odličnjaki zbeže s svojimi družinami iz mesta kar najhitreje mogoče; strah in groza se poloti vseh prebivalcev, ko črna pošast pobere v nekaterih dneh stotine ljudi, in kmalu ni nobene hiše brez grozne morilke. Beda postane brezmejna, ker se k smrtnosni bolezni pridruži še lakota in obup. Otroci ginejo v pričo starišev, može in žene pobirata kuga in lakota; ni jih več dovolj, ki bi pokopavali mrliče; zdrave duši strupeni smrad. Smrtna tihoča vlada po ulicah, le poslednji glasovi

kakega umirajočega in žalostni izdihi zapuščenih se čujejo vmes. Duhovnikov ni dovolj, da bi prevedovali bolnike, vse delo zastane, vsa kupčija preneha. Nad 70.000 ljudij nima kaj jesti, a treba jih preživiti. Zima poveča in dovrši grozo vse bede in obupnosti. Že je nad 25.000 ljudij pokončala strašna morilka in že je šesti mesec, odkar gospodari tako neusmiljeno. Nasproti tako hudi šibi božji izgubi pogum in zaupanje vse; samo eden je še neupognjen in trden v božjem zaupanju, in ta je domači nadškof. Zato je Bog po sv. Karolu Boromeju delal čudeže svojega usmiljenja, njega si je izbrala božja previdnost za svoje orodje, da lajša stisko med siromaki. Trpel je sv. mož sam lakoto in druge neugodnosti, samo da je mogel pomagati bolnikom in drugim revežem. Nevtrujeno je hodil s svojimi duhovniki po dnevu in po noči mej bolniki, delil jim sv. zakramente, tolažil jih, kakor je znal najbolje, zbiral je osirotele otroke, zraven je molil ter se pokoril, kakor bi bil on največji grešnik ter bi bil Bog zavoljo njegovih grehov tako strašno obiskal mesto.

Kakor sv. Karol Boromej, tako je imela tudi sv. Jedert vedno neomajano zaupanje v Boga. Nikoli ni bila nemirna ali žalostna, četudi ji je Gospod v kateri zadevi nekako odtegnil svojo pomoč. Ako ji je vest kaj očitala, pokleknila je k nogam križanega Zveličarja, ako pa je čutila, da jo je Bog bogato obdaril z milostjo, zahvaljevala ga je zato iz prehvaležnega srca. Vprašana nekikrat, če se boji neprevidene smrti, odgovori, da želi sicer iz vsega srca biti pred smrtjo previdena s sv. zakramenti, toda to popolnoma prepusti božji previdnosti in božji volji, ker je to najboljša priprava za smrt. Vse eno mi pa je, reče dalje, ali nagloma, ali počasi umrjem, kakor je Gospodu bolj všeč, to mi je drago, in trdno zaupam, da me božje usmiljenje ne zapusti, naj umrjem kakoršnekoli smrti. Tako neomajano zaupanje sv. Jederti je krepilo tudi njeno molitev, zakaj Bog jo je vselej uslišal v velikih in malih rečeh.

3. Iz dosedaj povedanega pa moremo lahko spoznati vrednost krščanskega zaupanja.

a) Iz trdnega zaupanja izvira notranji mir in sv. tolažba v raznih težavah našega življenja, kakor nam kaže mej drugimi zgled sv. grofinje Elizabete, katera je bila pregnana ter je morala ubožana bežati s svojim otrokom v zimskem času s svojega posestva ter prenočiti — kraljeva hči — prvo noč celó v nekem hlevu. O polnoči vstane, gre v frančiškanski samostan

ter prosi menihe, naj zapojó zahvalno pesem, da more toliko bolj Boga zahvaliti za vse nadloge in pregnanstvo.

b) Trdno zaupanje navdušuje kristijana tudi k velikemu pogumu. V tem oziru vam na sv. mučence, posebej na njihovega prvaka sv. Štefana, samo pokažem, povem vam pa prezanimiv dogodek iz življenja sv. Frančiška Solana. Bil je misijonar na ladiji, ki je vozila sužnje zamorce, pa se je ravno kar tako poškodovala, da je poveljnik ukazal njemu in vsem sopotnikom, razun sužnjev, hiteti na rešilni čoln, če hočejo oteti svoje življenje. »Le bežite, gospoda«, kliče mu sv. Frančišek, »vi ste storili svojo dolžnost; sedaj nastopi moja.« Rešilni čoln odpluje po valovih, sv. misijonar pa ostane pogumno med ubogimi sužnjiki, kateri svoje roke stegujejo za rešilnim čolnom ter vsi obupani na tla popadajo v očigled neizogibni smrti. Sv. Frančišek jim kliče: »Ne glejte tjekaj na čoln, ne na morje, ozirajte se proti nebu, tam prebiva pomočnik v sili, k Njemu kličimo, On se nas usmili!«

Vsi molijo; svetnik nekatere krsti, druge spové, vse tolaži in osrčuje, kažoč jim nebeško domovino. Dva dni čaka in premoli v največjem strahu 600 duš sredi razburkanih valov; vzdržuje jih samo še pogum v Boga zaupajočega misijonarja. Ladija pa se pogreza zmiraj globočje; kar jo strašna vihra prekolje. Zadnji del se pogrezne z vsemi, ki so bili na njej, spredni del, na katerem je bil tudi sv. Frančišek, obtiči na skalnem robu, ob katerega je bila ladija zadela. Sila je prikípela do vrha; nobene rešitve ni videti, smrt za lakoto jim preži nasproti, tri dni že niso nič vživali. Toda sv. Solan še ne izgubi poguma, sebe in druge osrčuje z neomahljivim zaupanjem v Boga, dokler ne pride druga ladija, katera reši ponesrečence.

c) Trdno zaupanje v Boga napravlja veselje našemu srcu. »Naše srce se bo v njem veselilo; ter upamo v njegovo sveto ime.« (Ps. 32, 21.) Poglejmo za zgled sv. Jožefa Kalasanca, ustanovnika reda pobožnih šol za reveže. Trudil se je mož božji skozi 52 let s podukom in vzgojo zanemarjenih otrok, pa zato ga je svet plačeval z nehvaležnostjo in preganjanjem. 86 letnega starčka vržejo v ječo in njegove tako priljubljene mu šole zapró njegovi sovražniki. Toda pri vsem tem ostane vesel v svojem srcu ter hvali Boga; zakaj zanaša se na božjo previdnost in na priprošnjo Marijino, pod katere varstvo je bil postavil ljube otroke.

Morda bi pri vsem tem, kar ste danes slišali o trdnem zaupanju pa tudi o trpljenju in nadlogah svetnikov, kdo mislil: Kako je vendar to, da Bog svoje zveste služabnike obklada s tolikimi križi? Ali so mar mogli tako trdno vanj zaupati? Na ta ugovor nam svetniki sami dajo dovolj značilen odgovor. V imenu vseh, dejal bi, govori sv. spokornik David: *Kaj imam namreč v nebesih, in kaj ljubim na zemlji kakor tebe? Moje meso koprni, in moje srce, Bog mojega srca in delež naj je Bog vekomaj.* (Ps. 72, 25. 26.) V ljubezni božji imajo namreč svetniki vse, v zemeljskem trpljenju pa dokazilno znamenje ali poročstvo ljubezni božje. Zato je zapisal sv. Pavel Korinčanom (I. 7.) o sv. ljubezni, da ona *vse pretrpi, vse veruje, vse upa, vse prenese.*

Tako smo danes na zgledih svetnikov in svetnic božjih mogli spoznati, kaj je, kakšno je in kolike vrednosti je pravo krščansko zaupanje v Boga. Življenje svetnikov nam pa tudi kaže, da so se svetniki v svojih zaupnih molitvah iz ponižnosti obračali na druge posredovalce v nebesih, zlasti na Mater Odrašenikov imenovano po pravici »pomoč kristijanov.« Zakaj ona nam govori po bukvah preg. (8, 35.): *Kdor mene najde, najde življenje, in prejme zveličanje od Gospoda.* Tako n. pr. si je sv. Terezija po smrti svoje matere na kolenih pred Marijino podobo njo naprosila za svojo mater, srednico in besednico pri Bogu. Zato pa, kristijani, imejmo tudi mi v vseh dušnih in telesnih težavah vselej trdno zaupanje v Boga in polagajmo svoje prošnje po Marijinih rokah pred prestol presv. Trojice; potem bomo skušali tudi zmiraj, kako resnične so besede sv. pisma: *Kdor v Gospoda zaupa, je srečen in ne bo osramočen vekomaj.* (Preg. 16, 20; ps. 30, 2.) Amen.

Val. Bernik.

## 2. Božji blagoslov.

Učenik! vso noč smo delali, pa nismo nič vjeli.

Luk. 5. 5.

Sv. evangelij nam danes kaže Jezusove učence na morju, kjer se pečajo z ribjim lovom. Trudijo se in pehajo, ter mečejo svoje mreže v morje, pa vse zastonj, nič ne vjamejo, tako da nevoljni nehajo od dela, in začno mreže izpirati. — Jezus pa med tem uči ob kraju morja zbrano ljudstvo. Ko svoj nauk konča reče

Petru: *Pelji na globoko in vrzite svoje mreže na lov.* Peter pa mu odgovori: *Učenik! vso noč smo delali, pa nismo nič vjeli, na tvojo besedo pa bom vrgel mrežo.* In glejte, ko so bili to storili, so zajeli toliko veliko število rib, da se je mreža trgala. In so mignili tovarišem, kateri so bili v drugem čolnu, ki pa še vedno niso nič dobili, da naj pridejo in jim pomagajo. In so prišli in napolnili oba čolna tako, da sta se topila.

Sedaj vam, kristijani! ne bom še dalje ponavljal sv. evangelija, temveč vprašam: zakaj neki je pustil Gospod, da so učenci celo noč lovili, pa nič vjeli? Ali bi ne bil mogel precej od začetka, ko so mreže v morje spustili, njihovega lova tako blagosloviti, kakor ga je slednjič? In zakaj je ravno Peter v svojo mrežo toliko rib vlovil, med tem ko oni, ki so v drugem čolnu, še vedno nič ne vlové? — S tem nas je hotel Kristus prav očitno poučiti, da nam je pri naših delih treba božjega blagoslova, ker brez njega so vsa naša dela neuspešna; kar se je še bolj pokazalo s tem, da je ravno Peter v svojem čolnu, v katerem je bil Kristus, zajel toliko rib, med tem ko drugi v drugem čolnu, v katerem ni bilo Kristusa, še vedno nič ne dobé.

Hočem vam dragi v Kristusu! sedaj spričati, da nam je blagoslov božji potreben za časno in večno srečo, in vas poučiti, kaj imamo storiti, da ga zadobimo.

Govoril bom v imenu Jezusovem, ki naj nam dá svoj blagoslov — meni, da ne bom zastonj govoril, vam pa, da ne bote zastonj poslušali!

I. a) Božji blagoslov nam je potreben pri časnih delih in opraviilih. Mi sicer izorjemo njive, in posejemo semena v polje, pa kdo more reči: to seme bo deseteri, dvajseteri ali stoteri sad rodilo? Kdo izmed nas more mrazu, toči, suši ali nalivom ukazati, da nam ne smejo pokončevati sadežev? Kdo more solncu ali dežju ukazovati, da naj se lepo vrstita, in dajeta rodovitnost zemlji? Prekrasna apostolova beseda je tu na svojem mestu (I. Kor. 3. 7.): *Nič ni, kateri sadi, in nič, kateri priliva, marveč Bog je, ki rast daje.* Glejte, taka je! Tako moramo tudi mi reči pri vseh svojih delih. O žetvi in biratvi moramo reči: Sejal sem in delal, Bog pa je rast dajal. Brez božjega blagoslova ni nič! Apostoli so bili pač izurjeni ribiči, naj ugodnejši, — ponočni čas, so si odbrali za lov, tudi rib se ni manjkalo v morju, pa vendar nič ne vlové, dokler ni Kristusa in njegovega blagoslova pri njih. Kadar pa Bog dá svoj blagoslov, je pa vsega dosti in obilno. Vedno

resnična je beseda psalmistova (126, 1.): *Ako Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, kateri jo zidajo; ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kdor ga varuje!* Te besede veljajo za vsa zemeljska dela in opravila vseh časov in krajev. Resničnost teh besedi so zlasti Izraelci premnogokrat skušali. Obogatel je Izak, obogatel je Jakop, obogatel Job in brez števila drugih, ker jih je blagoslovil Gospod, kakor pove sv. pismo; ubožal pa je Izrael ob času kralja Ahaba, ker ga nebo ni blagoslovilo, ter ni pošljalo ne dežja, ne rose na posušeno zemljo, da ni mogla roditi. So ljudje, ki hočejo s svojo modrostjo nebo in zemljo — zemeljske globočine in nebeške visočine premeriti, pa vse le brez Boga, in zato so vse njihove dela kmalo pozabljena, kakor je ostal pozabljen in razvaljen velikanski stolp Babel, katerega so hoteli ljudje pri svojem razhodu po vesolnjem potopu povzdigniti do neba, ne kot znamenje njihove moči in modrosti, — temveč kot svarilen spominek, do konca časov, da človeška moč in modrost nič ne premore brez božjega blagoslova.

b) Kar pa velja o naših telesnih delih in opravilih, velja tudi o dušnih delih našega zasluženja in zveličanja.

Brez božje pomoči še kaj dobrega misliti, hoteti ali želeti ne moremo, koliko manj še kaj dobrega storiti. Od Boga pridejo dobre misli, svete želje in pravična dela. Bog dá, po besedah apostolovih, dobro voljo in izpolnitev! Kristus sam je zatrjeval, da brez božje pomoči ne moremo nič storiti, rekoč (Jan. 15.): *Brez mene ne morete nič storiti.* Te besede pojasnuje sv. Avguštin tako-le: Ne malo, ne veliko, temveč nič zaslužnega in večnega plačila vrednega se brez Kristusa, brez njegove pomoči in blagoslova, ne more storiti. Kar nam je pa po naši slabi natorji nemoogoče, to nam je pa mogoče, še celo lahko, z božjo pomočjo. Zato je tudi Gospod sv. Pavlu, ki je tožil, da mu je težko hudo poželenje premagati, rekel: *Dovolj ti je moja milost!* Ako hočemo greh nad seboj zatreti, čednost pridobiti, se hudemu ustavljati in dobro delati, nam je treba božje pomoči. Brez božje pomoči ne bomo nikdar odmrli grehu, nikdar v sebi zatrli nečisti in posvetni ogenj, se svetu odtrgali, le milost božja more nas mrzle in mlačne vneti za dobro, naša posvetna nagnjenja spremeniti v nebeška, naša sovražna srca v ljubezni goreča prenoviti, nas mesene ljudi v duhovne preroditi. *Po milosti božji sem, kar sem,* potrjuje sveti

apostol. Glejte, kako nam je v dušnih zadevah treba božje pomoči; božjega blagoslova!

II. Pa kako moremo deležni postati božjega blagoslova? Božji blagoslov zaslužimo a) s pridnim delom. Človek je vstvarjen za delo. Še pred grehom je Bog človeka v raj postavil, da bi delal, da bi vrt obdeloval. Po grehu pa mu je rekel: *V potu svojega obraza si boš služil svoj kruh*. In na Sinajski gori je dal vsem ljudem zapoved: *Šest dni delaj!* In sv. evangelij nam pové, da je šel hišni gospodar štirikrat med dnevom delavce klicat v svoj vinograd, kar pomeni, da moramo vsako uro v dnevu porabiti za kako primerno delo. — Morda si kdo misli, tega pač ni treba učiti, da smo dolžni delati, vsaj nima kaj jesti, kdor ne dela. Pač res da! Pa vendar je veliko ljudi na svetu, ki so mladi, zdravi in čvrsti, pa ne marajo za nobeno delo, za noben resni stan, ter bi le radi složno in dobro živeli; prosjačijo ali si pa še celo s pregrešnimi sredstvi, s tatvino, lažjo ali goljufijo skušajo pomagati. Taki se močno pregrešé pred Bogom, ker delajo zoper namen, za katerega je Bog človeka vstvaril, ter odjemljejo revnim in potrebnim kruh. Taki ne zaslužijo božjega blagoslova, temveč šibo, katera jih dostikrat kaj hitro doleti. Zgodi se jim, kakor pove naša domača pesem: Lenega čaka strgan rokav, palica be-raška, pa prazen bokal! Da si z delom božji blagoslov zaslužimo, to nam je Kristus pokazal, ker je pustil celo noč svoje učence trudite se in loviti, in potem šele je blagoslovil njih trud. Nje-gove besede: *urzite mreže na lov*, ne veljajo samo apostolom, temveč vsem: bodisi kraljem, kot podložnim, učenim in prepro-stim, bogatim in revnim. On sam je hotel imeti za svojega kruš-nega očeta — delavca, pa tudi sam je pri delu pomagal; in ako-ravno nam sv. evangelij pove, da je večkrat ljudem blagoslovil in pomnožil kruh, se vendar ne bere, da bi bil kedaj to storil v svoji hišiči doma, temveč hotel je, da si z delom sami zaslužijo božji blagoslov.

b) Še bolj pa, kot s pridnim delom, si pa moremo božji blagoslov zaslužiti z bogoljubnim življenjem, zlasti z molitvijo. Stara pesem pravi: Delaj veselo, pa moli vmes, prazno je delo, brez »žegna z nebes«! Kdor hoče živeti in srečo imeti, naj torej dela veselo, pa moli naj vmes. Pa koliko jih je, ki imajo molitev za nepotrebno delo, za potrato časa. In semtertje se še vidi, kakor bi bil Bog take nevhvaležneže še blagoslavljal. Toda nikar se ne pustite hegati! Ta zemlja ni kraj konečnega

plačila, tudi se zguba božjega blagoslova vselej tako hitro in očitno ne vidi, je pa pozneje toliko občutljivejša, kakor nam kaže sledeča zgodba.

V mestu Lijonu, na Francoskem, je živel pred več leti črevljar, ki je imel srečo pri svojem rokodelstvu. Nekega dne mu pri-  
nese dekla neke imenitne družine dvojce črevljev v popravilo. Stopivša v delavnico reče veselo-šaljivo: Tukaj je zopet par raztrganih čevljev. Kaj vendar potrga milostna gospôda v enem letu; pa nočem o tem nič reči, vsaj črevljariji tudi molite za vsakdanji kruh! — Kaj, jaz da bi molil za vsakdanji kruh? odvrne mojster zaničljivo, to mi že več let ne pade v glavo, tega ne potrebujem, jaz si moram sam zaslužiti vsakdanji kruh. — Dekle je kar strah tacega govorjenja in brž odide.

Mož je že več let dobival take knjige v roke, katere pod imenom omike trgajo bralcu iz srca vero v Boga in sv. cerkev. Takih knjig in časopisov je tudi današnje dni dosti in taci brezbožnih in nerazsodnih bralcev. Toda poslušajmo dalje, kaj se je zgodilo. — Dve leti potem dogodku črevljar zboli; požiralnik mu začne hudo otekati na znotraj. Nobeno zdravilo noče pomagati; oteklina zlo naraste, da niti drobtinice ne more požreti. Ena sama kapljica vode z vinom ga hoče zadušiti, če jo zavžije. O kaj bi rad dal, ko bi mogel le toliko jedi zavžiti, kakor je glavica pri bucki velika, a nikakor ni mogel. Že šest dni, sicer zdrav, je lačen in žejen ležal, pričakovaje naj grozovitejše smrti. Z britkostnim srcem se spominja svojih bogokletnih besedi, in pogostokrat zdihuje: oh, kruha bi imel dovolj za vse dni; toda Bog, katerega sem iz srca zgubil, mi je odvzel svoj blagoslov! Otroci, mislite name, Bog se ne pusti zaničevati. Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh! Te prošnje, ljubi otroci, ne pozabite nikdar!

Po kratkem, pa prebitkem trpljenju umrje lakote; še nebeskega kruha, svete popotnice, ni mogel sprejeti.

Kakor pa je treba moliti v boju za vsakdanji telesni kruh, tako in še bolj je treba moliti v boju za dušni kruh, ki naše duše redi za večno življenje, za nebesa! V tem boju je treba res vse sile napeti, da dosežemo božje kraljestvo. Pa kdo bi bil v stanu premagati s svojo lastno močjo vse dušne sovražnike, skušnjave in nevarnosti? Tu nam je zlasti treba božje pomoči in božjega blagoslova. Tu ne velja le kako površno dobro delo, da si nebesa zaslužimo, treba je dovršenih čednost za tako krasno plačilo, kakor so nebesa. Tu je treba res v globočino peljati, ne samo ob kraju stati ali od daleč gledati, kako se gre vojskovati za nebesa. Treba je iz globočine srca greh obžalovati, iz globočine srca Boga ljubiti. K temu pa je treba obilne molitve in

božjega blagoslova. Tu se tudi ni na druge zanašati, kakor Faraon, ki je rekel Mojzesu in Aronu (II. Mojz. 8.): *Prosita Gospoda za me*, — sam pa je v grehah ostal. Prav je, če se priporočuješ, drugim v molitev, daješ za sv. maše ali vbogajme, toda sam moraš še poprej greh zapustiti in Bogu začeti služiti, če ne, ti vse to ne bo pomagalo. Medtem, ko je Mojzes molil, bežali so sovražniki, ko je nehal moliti, so zmagovali, tako je treba tudi tebi samemu prositi in moliti Gospoda, da ti dá svoj blagoslov, da ti dá dobrega in močnega duha v boju, kakor ga dá vsem, ki ga ponižno zanj prosijo!

c) Božji blagoslov si nadalje zaslužimo s posvečevanjem Gospodovih dni, s poslušanjem božje besede, in s prejemanjem sv. zakramentov. Da Bog blagoslavlja tiste, ki posvečujejo njegove dni, pokazal je že sam v starem zakonu. Šest dni so dobivali Izraelci vsaki dan potreben del mane za živež, sedmi dan pa ni padala. Šesti dan jo je padlo dvakrat toliko, da so jo imeli tudi za sedmi dan. Če je pa kdo, kateri drugi dan med tednom hotel za dva dni mane nabrati, spridila se mu je in ni bila vžitna; če je pa storil to pred sobotnim dnem je bila dobra, kakor je govoril Gospod: *Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj!* — Kako si tudi dandanes premnogi odbijajo blagoslov božji z oskrunjevanjem Gospodovih dni, nam prežalostne skušnje pričajo, ker so nesreče najgostejše ob Gospodovih dneh, ali pa prav hitro ubožajo tisti, ki hočejo ravno ob nedeljah in praznikih obogateti.

d) Blagoslov božji si slednjič zaslužimo z usmiljenjem in miloščino. Kristus je rekel (Mat. 5, 7.): *Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.* — *Dajte in se vam bo dalo; dobro, natlačeno, potréseno in zvrhano mero vam bodo dali v vaše naročje* (Luk. 6, 38.). — Resničnost teh besedi se je že premnogokrat spričala. Tobija je vsak dan hodil k svojim rojakom, in jih je tolažil, in slednjem delil od svojega premoženja, kolikor je le mogel: lačnemu je dajal jesti, nage je oblačil, mrtve in ubite je skrbno pokopaval (Tob. 1. 20.), in Bog ga je blagoslovil, da je vkljub hudim časom in mnogim stiskam vendar zadovoljno in srečno živel, ter na starost vžival veliko veselje pri svojem vrlem sinu! —

Sv. Tomaž Akvinski je imel poleg drugih lepih čednostij posebno veliko ljubezen do revežev. Dobri oče mu je rad dovolil, naj deli miloščino po svoji volji. Ob neki draginji pa je prišlo

toliko revežev v grad, in jih je tako obilno obdaroval, da hišnik dostikrat ni vedel, kaj bi gospôdi na mizo dal. Zato se pritoži pri grofu Landolfu zaradi take zapravljalivosti njegovega sina. Grof se hoče sam prepričati, in gre po hodniku Tomažu nasproti, ko je ravno v obleki jedi nesel za uboge. Oče mu zapove, naj pokaže kaj nese. Preplašen razgrne mladi grof plašč, in glej — v veliko začudenje očetovo se mu usujejo lepe cvetlice k nogam. Ves vesel objame svojega sina, in mu dovoli naj brez skrbi deli miloščino. Enako se bere v življenju sv. Elizabete, sv. Notburge, sv. Cite, sv. Germane itd.

Kristijani, slišali ste danes, kako potreben nam je blagoslov božji, in kakimi pomočki si ga moremo zaslužiti. Vrzite tedaj svoje mreže na lov in poslužujte se pridno teh pomočkov, da vjamete bogat plen za čas in večnost. — Ali pa veste tudi, kako se blagoslov božji odbija? Zlasti s temi-le pregrehami: z napuhom, s krivico in goljufijo, s krivo prisego in kletvijo. Teh pregreh se skrbno varujte, če nočete biti sedaj in večno nesrečni. Amen.

Andr. Šimenec.

## Praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

### Sveti Peter in Pavel sta si podobna v čednostih.

Blagor ti, Simon, Jonov sin.

Mat. 16, 17.

Sv. apostola Petra in Pavla, katerih praznik danes obhajamo, sv. cerkev kaj rada skupaj imenuje. Spomin na njuno poveličanje v nebesih se praznuje na en dan; kolikorkrat se med letom obhaja kak praznik katerega teh apostolov, omeni se ob enem tudi drugi v cerkvenih molitvah; obema je dala sv. cerkev ime apostolskih prvakov. Gospod Zveličar je oba čudovito poklical k apostolstvu, in res sta bila zvesta tovariša, oba napolnjena s sveto gorečnostjo za čast božjo in poveličanje sv. cerkve. Kot apostola sta delovala v tistem duhu in z enako navdušenostjo, oba sta bila proti koncu na tistem kraju (v Rimu), oba sta bila ob tistem dnevu peljana v mučeniško smrt, telesni ostanki obeh počivajo na tistem kraju v veličastni cerkvi sv. Petra. Gledé na tolike prednosti, posebno gledé na čednosti, v katerih sta oba enako velika in občudovanja vredna, po pravici sv. cerkev skupno obhaja njuni slavni spomin. Saj je celó Zveličar sam oba srečna imenoval, ko

je k Petru rekel: *Blagor ti, Simon, Jonov sin*, in o Pavlu: *Izvoljena posoda mi je on, da nese moje ime pred nevernike in kralje in Izraelove otroke*. (Dj. ap. 9, 15.) In če bi hoteli pretehtati vse njune medsebojne prednosti, našli bi jih v obeh tako združene, da bi težko odločili, kateri med njima da je večji. Saj tako se je godilo sv. učenikom, izmed katerih n. pr. sv. Avguštin piše: Peter in Pavel se vzdigujeta nad druge apostole, in se odlikujeta pred njimi s posebnimi prednostmi. Ali kateri izmed obeh ima prvenstvo, to se ne dá reči; jaz, za svojo osebo mislim, da sta enaka v zaslugah; kajti enaka sta v trpljenju, enaka v pobožni veri in oba sta dosegla venec mučeništva. Tako sv. Avguštin.

Ako se danes nekoliko ozremo na veličastne prednosti, ki jih imata skupno apostolska prvaka, bomo videli, da je modro ravnala sv. cerkev, ker jima je skupno posvetila današnji praznik. Premisliti hočemo torej čednosti: 1. sv. Petra, 2. sv. Pavla.

I. Odkar je Peter postal učenec Jezusov, zapazimo nad njim mnogo čednostij, ki naše srce napolnjujejo z občudovanjem. Med temi se posebno sveti:

a) njegova živa vera. To je posebno takrat pokazal, ko je Zveličar po današnjem evangeliju (Mat. 16.) pri Cezareji Filipovi svoje učence vprašal: *Kdo, pravijo ljudje, da je Sin človekov*? In Peter je v imenu vseh slovesno spoznal: *Ti si Kristus, Sin živega Boga*. Zavoljo tega spoznavanja mu je Gospod obljubil ključe nebeškega kraljestva, oblast čez vso cerkev.

To junaško vero je Peter razodel tudi takrat, ko je Zveličar judovski množici napovedal, da jim bo dal v hrano svoje meso in kri. Ko so se mnogi spodtikali nad temi besedami ter ga je več učencev zapustilo in je Zveličar še druge vprašal: *Hočete tudi vi proč iti?* je zopet Peter slovesno odgovoril: *Gospod, h komu pojdemo? Ti imaš besede večnega življenja, in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji*. (Jan. 6. 68—70.) Tako odločno, tako živo je kazal pred vsemi svoje prepričanje v Kristusa.

b) Ginljiva je ljubezen, katero je Peter gojil do svojega mojstra. Njemu ni kar v glavo šlo, kako bi to bilo mogoče, da bi Kristus toliko trpel in bil umorjen, to, mislil je, da se ne sme zgoditi. Ko je Jezus učencem noge umival, se je Peter iz ponižnosti tega branil; a ko je zvedel, da bi sicer ne imel deleža z njim, mu to srce tako pretrese, da ljubezni poln vsklikne: *Gospod,*

ne samo nog, ampak tudi roke in glavo! (Jan. 13, 9.) Ta goreča ljubezen mu je narekovala pred trpljenjem Zveličarjevim besede: *Zakaj ne morem sedaj za teboj iti? Svoje življenje bom zate postavil.* (Jan. 13, 37.) In ko so na vrtu Jezusa prijeli, velika ljubezen Petru ni dala mirovati; izdril je meč ter mahnil po hlapcu velicega duhovna. (Jan. 18, 10.)

In ko ga je po vstajenju Zveličar vprašal tretjič: *Simon, Jonov sin, ali me ljubiš?* je že žalosten postal ter s presrečno vdanostjo odgovoril: *Gospod, ti vse veš; ti veš, da te ljubim.* Sveti učenci pravijo, da je s tem trojnim spoznanjem popravil svoje trojno zatajevanje. (Jan. 21, 15.)

c) Ena poglavitnih čednostij njegovih je nadalje *gorečnost* za neumrjoče duše. Že binkoštni praznik je s svojim navdušenim in prepričevalnim govorom spreobrnil 3000 duš (Dj. ap. 2, 41.), kmalu potem pa 5000. (Dj. 4, 4.) V vseh govorih jih je spodbujal k poboljšanju, rekoč: *Spokorite se, in daj se krstiti sleherni izmed vas v imenu Jezusa Kristusa v odpuščanje svojih grehov.* (Dj. 2, 38.) Z mnogimi drugimi besedami je pričeval ter jih opominjal, rekoč: *Otmite se od tega hudobnega rodu* (v. 40.) *Spokorite in spreobrnite se, da se zбриšejo vaši grehi.* (Dj. ap. 3, 19.) On tudi prvi odpre poganom vrata v krščanstvo, ker je po posebni prikazni opomnjen, podučeval nevernega stotnika Kornelija ter ga tudi krstil z vso njegovo hišo (Dj. 10.). Prvi je ustanovil krščanske občine, katere so lepo cvetele v vseh čednostih; v svoji gorečnosti je prehodil veliko krajev ter se slednjič v Rimu vstanovil. Kako je koprnel za zveličanje duš, kaže posebno še v dveh svojih listih, s katerimi je hotel kristijane utrditi v sv. veri, spodbuditi jih k lepemu življenju; zato jim priporoča toliko dejanjskih čednostij, in prednike in podložne opominja k zvestemu spolnovanju njihovih dolžnostij.

d) Posnemanja vredna je Petrova spokornost in ponižnost. Komaj je Peter videl tolik vlak rib, ki so ga bili na Jezusovo besedo storili, je pokleknil, rekoč: *Gospod, pojdi od mene, ker jaz sem grešen človek.* (Luk. 5.) In kako ga je ravno njegov greh pekel, pričuje njegovo daljno življenje. Gorke solze je pretakal, ker je bil svojega Gospoda in mojstra sramotno trikrat zatajil. Sv. Klement pripoveduje o njem, da je bitko jokal, kolikokrat je slišal petelinovo petje; celó na obrazu so se mu poznale brazde od prelitih solzâ. In bil je stanoviten v obžalovanju greha; slednjič je želel z mučeniško smrtjo popraviti, ker je bil svojega

mojstra razžalil; pa iz ponižnosti ni hotel biti tako križan, kakor Zveličar, ampak z navzdol obrnjeno glavo.

e) Da ni trepetal tudi pred najgrozovitnejšim, kaže nam njegova neustrašenost. Judom in velikim duhovnom je povedal v obraz, da so Jezusa po nedolžnem usmrtili. *Vi ste svetega in pravičnega zatajili in ste prosili, da naj se vam ubijalec dá. Začetnika življenja pa ste umorili, katerega je Bog od mrtvih obudil, česar smo mi priče.* (Dj. 3, 14. 15.) In poprašan z Janezom v zboru: v čegavi moči, ali v čegavem imenu sta hromovega ozdravila, je Peter neustrašeno odgovoril: *Poglavarji ljudstva in starašine, poslušajte! Ako sva danes presojevana zavoljo dobrote nad bolnim človekom, v kom je ta ozdravljen bil, bodi znano vam vsem in vsemu Izraelovemu ljudstvu, da v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa nazareškega, ki ste ga vi križali, katerega je Bog obudil od mrtvih, v tem stoji ta pred vami zdrav.* (Dj. ap. 4. 7—10.) In ko jima veliki zbor zapové, da naj nikakor več ne govorita in učita v Jezusovem imenu, je Peter zopet odvrnil: *Sodite, če je prav pred Bogom, vas bolj slušati, kakor Boga. Ne moremo namreč, da bi ne govorili, kar smo videli in slišali.* (v. 18—20.)

f) Vsem tem čednostim je pa postavil krono s svojim trpljenjem in mučeniško smrtjo. Dobro je vedel, da učenec ni večji od učenika, in če so z njegovim mojstrom tako grozovito ravnali, tudi on nima nič boljšega pričakovati. Judovski duhovni in sodrugi, vsi srditi zavoljo tega, ker je z Janezom oznanoval v Jezusu vstajenje od mrtvih, so ju prijeli ter ju djali v ječo. (Dj. 4, 3.) In ko je bilo še več bolnikov ozdravljenih in se je število tistih, ki so verovali v Gospoda, vedno bolj množilo, so se duhovni še bolj razsrdili ter apostole zaprli v ječo; pa angel Gospodov je po noči odprl vrata ter jim zapovedal ljudstvu v templu pridigovati. (Dj. ap. 5. 14—20.) Zato so jih dali pretepsti, (v. 40.) pa apostoli so se veselili trpeti zasramovanje zavoljo Jezusovega imena (v. 41.). Kralj Herod, ko je bil že Jakopa, Janezovega brata umoril, je še Petra zaprl v ječo ter ga hotel o veliki-noči umoriti pred ljudstvom. Pa božja previdnost ni še hotela njegove smrti, zato ga je angel čudovito rešil. Še ga je čakalo dosti trpljenja, posebno v Rimu, kamor je šel po božjem navdihnjenju. Tudi tam je okusil težke verige v ječi, in slednjič grozovito smrt na križu današnji dan. Šam je vse to izpolnil iz ljubezni do Zveličarja, k čemur nas spodbuja, ko piše (I. Pet. 4, 13.): *Veselite se, ker se vdeležujete Kristusovega trpljenja, da se bote*

tudi v razodenju veselili in radovali njegovega veličastva. Tako se nam je sv. Peter pokazal v svitli luči lepih čednostij; v nič manjši se kaže sv. Pavel.

II. Če le povrhn pogledamo v življenje sv. Pavla, zapazimo, da ga zaljšajo enake čednosti, kakor sv. Petra. Zakaj tudi on se:

a) more ponašati z živo vero. Tega se toliko bolj prepričamo, ako vemo, kako zagrizen sovražnik krščanskega imena in Jezusove vere je bil Savel z začetka; z dopadajenjem je še gledal nedolžnega Štefana umirati med kamenovanjem, celó obleko je varoval kamenovalcem, še dovoljenja si je poprosil, da bi šel v Damask ter mnogo kristijanov zvezanih v Jeruzalem pripeljal. Ali kaka sprememba na potu v Damask — iz Savla postane Pavel ter koj oznanuje v shodnicah Jezusa, Sina božjega. On sam zavračuje jude ter jim dokazuje, kdo je Kristus. (Dj. ap. 9, 22.) Ni se sramoval te spremembe svojega prepričanja; nasproti se je vse njegovo delovanje sukalo okoli poveličanja sv. vere Jezusove.

Kako trdna in neomahljiva je njegova vera v pričujočnost Jezusovo v najsv. zakramentu. *Posvečeni kelih, ki ga posvečujemo, ali ni vdeleženje krvi Kristusove? in kruh, ki ga lomimo, ali ni vdeleženje telesa Gospodovega?* tako vpraša sv. Pavel, (I. Kor. 10, 16.), kakor bi hotel reči: Ali more še kdo dvomiti, da je temu res tako?

Sv. vera je bila prav za prav nagib, iz katerega so izvirala njegova občudovanja vredna dejanja. Ta Jezusov nauk mu je bil začetek in konec, tako da je vse, kar ni imelo v njem svojih korenin, štel za greh, kakor sam spoznava v pismu do Rimljanov (14, 23.): *Vse, kar ni iz vere* (po pravem prepričanju, po vesti), *je greh.*

b) Zato umemo njegovo veliko ljubezen do Jezusa. Tudi v sv. pismu potrjena resnica je, da *iz obilnosti srca usta govoré.* (Mat. 12, 34.) Pri sv. Pavlu je moralo pač srce polno biti Jezusa, sicer bi ga ne bila usta tolikrat izgovorila, zakaj v svojih listih je zapisal ime Jezus 219 krat in ime Kristus pa 401 krat. Ker je Kristus toliko ljubezen nam skazal, zakaj bi ga mi nasprotno ne ljubili? Zato vpraša, katera stvar je v stanu to ljubezen nam odvzeti, rekoč: *Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? Ali nadloga, ali stiska, ali lakota, ali nagota, ali nevarnost, ali preganjanje, ali meč? — Svest sem si, da ne smrt, ne življenje, ne angeli, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje, ne prihodnje, ne moč, ne visokost, ne globočina, ne druga stvar nas ne bo mogla*

ločiti od ljubezni božje, katera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem (Rimlj. 8, 35—38.) Zato je srčno koprnal z Jezusom za vselej se skleniti, ter je vskliknil: *Želje imam razvezan, in s Kristusom biti.* (Filip. 1, 23.) *O jaz, nesrečni človek, kdo me bo rešil od telesa te smrti.* (Rimlj. 7, 24.) *Nisem le pripravljen zvezan biti, temveč tudi umreti zavoljo imena Gospoda Jezusa.* (Dj. ap. 21, 13.)

c) Kdo se bo tedaj čudil, da je ta apostol, ki je tako žarel ljubezni do Jezusa, ves gorel tudi za blagor duš, za katere je Zveličar toliko prestal? Ljubezen do Boga se je pri njem kazala v najlepši luči v ljubezni do bližnjega. Zato je na toliko krajev potoval, da bi povsod učil Jezusov zveličanski nauk, zato je pisal toliko listov (14) na krščanske občine, da bi jih ohranil v čednostnem življenju; ves svet je takorekoč objemal s svojo ljubeznijo, vsem je hotel vse postati, da bi vse pridobil za Kristusa. (I. Kor. 9, 21.) Gorečnost sv. Pavla je krščanstvu nešttevilo duš pridobila.

d) Pa vsa ta ljubezen, gorečnost in delavnost ga ni prevzela, vedno ga je prešinjal spokorni duh ter ga poniževal. Odkar ga je bil vrgel raz konja nebeški žarek, mislil je vse drugače o sebi, kakor poprej; spoznaval je svojo nevrednost in pregrešnost pred Bogom, kar sam obstane: *Bil sem poprej preklinjevalec, preganjalec in zasmehovalec; dosegel sem pa usmiljenje božje...* *Resničen nauk je in vsega sprejelja vreden, da je Kristus Jezus prišel na svet grešnike zveličat, med katerimi sem jaz prvi.* (I. Tim. 1, 13. 15.) Zavoljo tega pa pravi: *Tarem svoje telo in ga v sužnost devam.* (I. Kor. 9, 27.) *Mrtvenje Jezusovo vedno okrog nosim na svojem telesu.* (II. Kor. 4, 10.)

e) In če hočemo občudovati Pavlovo pogumnost in neustrašenost, moramo le na to pomisliti, kakšne poslušalce iz vseh stanov in različnih verskih mnenj in različne učenosti in oblasti je imel pred seboj. Pavel pridiguje modrijanom, preprostim, sodnikom in trinogom, judom in poganom. Pred deželnim oblastnikom Feliksom je govoril o pravici, čistosti in prihodnji sodbi, ne boje se njegove oblasti, akoravno ga je bil s tem zelo zadel, ker ga je Feliks spustil, da bi ga ob bolj priložnem času poklical. (Dj. ap. 24, 25.) Vražarja Elima, ki je hotel deželnega poglavarja Sergija Pavla odvrniti od vere, osramotil je koj, ter ga s slepoto udaril. (Dj. ap. 13. 8.) V Rimu pred sodnjim stolom Neronovim se je sam zagovarjal ter se ni bal pretenja trinogovega. Kar naravnost pravi o sebi (Dj. ap. 20, 24.): *Sv. Duh mi pričuje*

*in pravi po vseh mestih, da me čakajo vezi in britkosti v Jeruzalemu. Ali nič tega se ne bojim; tudi svojega življenja ne cenim dražjega, kakor sebe (zveličanje svoje duše), da le dokončam svoj tek in službo besede, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da pričujem evangelij milosti božje.*

f) Človek si more komaj misliti, kaj je Pavel vse trpel do grozovitne smrti. Nad njim se je natanko izpolnilo, kar je Gospod v prikazni Ananiju o Savlu govoril: *Jaz mu bom pokazal, koliko mu je treba za moje ime trpeti.* (Dj. ap. 9, 16.) Pavel, ki v svoji ponižnosti ni povekšaval svojega trpljenja, sam piše: (I. Kor, 11. 23—33.): *Bil sem v mnogih nadlogah, večkrat v ječah, v ranah čez mero, velikokrat v smrtnih nevarnostih. Od judov sem jih petkrat po štirideset, eno manj prejel. Trikrat sem bil s šibami tepen, enkrat kamenjan, trikrat sem se z barko potopil, noč in dan sem bil v globočini morja (24 ur, ko se je barka potopila), velikokrat na potih, v nevarnostih na vodah, v nevarnostih med razbojniki, v nevarnostih med rojaki, v nevarnostih med neverniki, v nevarnostih v mestu, v nevarnostih v samoti, v nevarnostih na morju, v nevarnostih med lažnjivimi brati; v trudu in revii, v mnogem čujenju, v lakoti in žeji, v pogostnih postih, v mrazu in nagoti. In slednjič je še svojo glavo voljno položil pod rabeljev meč, da bi tako za resničo, katero je oznanoval, pričeval s svojo krvjo.*

Iz vsega tega vidite, predragi, kako se apostolska prvaka svetita v veličastnih čednostih, da se ne more določiti, kateri izmed nju je večji. Ali se pa najde tudi med kristijani tako tekmovanje za čednost? Žalibog, da mnogoteri ne tekmujejo v čednostih, ampak v pregrehah. Eden drugega bi rad prekosil v sleparijah, goljufijah, krivicah, eden čez drugega bolj opravlja in obrekuje, eden kot drugi se bolj pogrezuje v preklinjevanje in rotenje, pijančevanje in pretepanje, eden drugega prekosi v nečistovanju in drugih razuzdanostih. O Bog, kako slabo mnogoteri posnemajo zgled sv. apostolskih prvakov! Kako je izginila iz mnogoterih src vera v Sina božjega, razven katerega ga ni zveličanja; in ljubezen do Jezusa, do Boga in do bližnjega je v mnogih srcih zamrla. Kako malo se stori za zveličanje neumrjoče duše, vse pa za posvetno blago in srečo! Za toliko in toliko grehov tvojega življenja, kristijan, kje so solze, kje žalost, kje pokora? Za križe, nadloge in šibe, ki jih pravični Bog pošilja za kazen, godrnjaš, mesto da bi jih ponižno nosil. — K vama,

o velika apostola, Peter in Pavel, ki sta višja pastirja sv. cerkve, tedaj vseh njenih udov, se moramo vsi zateči, prosita za vse, za pravične, da ostanejo zvesti, za grešnike, da nastopijo pot pravice in pokore; da bi se z vama veselile vse vaše ovce. Amen.

A. Žlogar.

## Priložnostni govori.

### Pridiga za dekleta.

Devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in duhu.

I. Kor. 7. 34.

Bog si je na tem svetu zasadil lep vrt, sv. katoliško cerkev, in na tem vrtu najlepše cvetice, bliščeče lilije, ste ve, krščanske device. Sveta cerkev je draga čeda nebeškega pastirja Jezusa, katero je tako drago s svojo krvjo odkupil, in ljubezniva jagnjeta Kristusove čede ste ve, device, pravi sv. Ciprijan. Sv. cerkev je prekrasen tempel božji na zemlji, v njem stoji zlat tabernakel, v katerem Jezus vedno prebiva do konca sveta; in goreče sveče, ki najbližje tega tabernaklja gorijo, ste ve, krščanske device. V sv. evangeliju pripoveduje Jezus o kupcu, kateri je iskal zlahtnih biserov, in ko je našel posebno dragocen biser, je šel in prodal vse, kar je imel, in je kupil tisti biser. Ta kupec je Jezus Kristus sam, in brezmadežno devišstvo je tisti biser med vsemi čednostmi, ki ga je Gospod tako željno iskal in tako drago odkupil. Ta biser popolnega devišstva je našel pri presveti Devici Mariji, ter je zapustil nebeško veličastvo, je odložil neskončno lepoto svojega božanstva, in si jo je izvolil za svojo deviško mater. Zato pa tudi Jezus deviške duše med vsemi najbolj ljubi. Sveti Bonaventura pravi: »Kristus je sam deviški, je device sin, je ženin devic.« Le poslušajte, kako že v stari zavezi po ustih modrega Salomona poveljuje devišstvo in razodeva svojo ljubezen do čiste duše: *Jaz sem lilija, pa tudi moja prijateljica je med drugimi hčerami, kakor lilija med trnjem. Vsa lepa si, prijateljica moja, in madeža ni na tebi. Zato ni čudno, da je Bog čistim dušam v nebesih pripravil večjo čast in veselje, kakor drugim svetnikom. Modri v svetem pismu govori: O, kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti, zakaj njegov spomin je večni, ker je v časti pri Bogu in pri ljudeh, in kronan vekomaj obhaja zmago, ker je zmagal boj za plačilo neomadežanih. Zato ni čudno, da hoče Jezus tudi v nebesih, kakor*

nekdaj na zemlji, deviške duše najbližje pri sebi imeti, kakor je videl sv. Janez v skrivnem razodenju, in piše, da tam pojejo Jagnjetu božjemu, svojemu nebeškemu ženinu, novo pesem pred sedežem, katere noben drug ne more peti, kakor samo deviške duše, ki se niso oskrunile, in hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gre. Čiste duše, nedolžna dekleta, device so na zemlji, najlepše cvetje krščanske cerkve, v nebesih družice angelov, neveste Kristusove, največja lepota nebes. Ob kratkem: Nič ni lepšega na zemlji in v nebesih, kakor krščanske device.

Da se pa ve, krščanska dekleta, učite, kako je treba varovati sveto devištvo, vam dam danes za zgled eno najljubeznivejših, najslavnejših devic, sv. Neža. Med vsemi devicami, ki so za sveto vero kri prelile, sv. Neža najbolj slovi, kot prva junakinja krščanstva. Sv. Jeronim pripoveduje, da njeno življenje visoko hvalijo vsi narodi. Že od starodavnih časov je veljala sv. Neža za najlepši zgled deviške čistosti in nepremagljive čednosti, kot prečudna cvetica v vrtu Gospodovem, snežnobela v svoji nedolžnosti, krvavorudeča v svojem mučeništvu; zato se njeno ime vsaki dan med sv. mašo s častjo imenuje v številu največjih svetnikov.

Da si bote lažje zapomnile nauk, ki vam ga daje sv. Neža, pokazal vam bom njeno življenje v lepih podobah. Iz njih bote spoznale: 1. devištva lepoto, 2. devištva moč, 3. devištva stanovitnost, 4. devištva plačilo.

I. Poglejte prvo podobo! Na nji vidite mlado, neizrekljivo lepo devico. Angelska nedolžnost se sveti iz njenih očij, v svetlem ognju božje ljubezni ji žari lice, vidi se, da je njeno srce polno sladkega miru in tihe blaženosti; to je sv. Neža, hči plemenitih, premožnih starišev v Rimu. Pred njo stoji žlahten mladenič; ognjena, strastna ljubezen se mu bere z očij in z vsega obraza. V rokah drži lepotiche neprecenljive cene, mamljivo se leskeče žarno zlato in svetli biseri in dragi kameni, — to je Simfronij, cesarjevega namestnika sin. On ji razodeva svojo ljubezen in jo prosi v zakon, zato ji ponuja neizmerno bogastvo in vse zaklade svojega očeta. To vam kaže podoba; pa poslušajte tudi, kaj je sv. Neža odgovorila na te sladke besede in zapeljive obljube. Zapisal nam je to sv. Ambrož, ki je popisal življenje sv. Neže.

Sv. Neža odgovori resno in modro: »Pojdi od mene, pusti me umrljivi človek! Nikdar ne morem tvoja biti, ker sem že drugemu zaročena.« Razžaljen reče mladenič: »Kaj, drugemu za-

ročena? To ni mogoče. Kdo se upa tisto nevesto snubiti, kakor jaz? Kdo se more z menoj meriti v bogastvu in imenitnosti? Nisem li jaz sin prvega oblastnika za cesarjem?« — Tedaj sveta Neža vsa navdušena preslavlja in povzdiguje svojega ženina: »Lep je moj ljubi, lepši kot vsi umrljivi mladeniči; nad lepoto njegovo solnce ostrmi in čudi se mesec. Plemenit je moj ljubi, mati nje gova je kraljevska devica. Oče njegov je gospod vojskinih trum, kralj vseh kraljev. Mogočen in veličasten je moj ljubeznivi, pred njim se tresejo vladarji, njemu služijo angeli, nebesa so njegov sedež, zemlja podnožje njepovih nog. Nikar mi ne govori o svojih zakladih; moj ženin sam je bogat, njegovi so vsi zakladi zemlje in dragotine morja, njegovi so vsi biseri od solnčnega izhoda do zahoda. Nikar mi ne govori o ljubezni; moj ženin sam ima pravo, srčno ljubezen, noben ne more ljubiti zvesteje in srčneje kot on. Glej vse je dal On za svojo ubogo nevesto. Iz ljubezni do mene je zapustil veselje nebeško, dal svoje življenje v najbitnejšo smrt. Glej, z zlatim prstanom me je sebi zaročil, ozaljšal me s prekrasno bliščečo poročno obleko, prepasal me z zlatim pasom, okrog glave mi je ovil nevenljiv nevestin venec. In vedi, še večje zaklade kot te mi je pokazal, in vse te mi bo še dal, če mu zvesta ostanem. Če njega ljubim, ostanem čista, če se njega ljubeče oklenem, sem sveta, če njega vzamem, devica ostanem. Kako bi mogla takega ženina zapustiti, kateremu sem se na veke zaročila?« — Tako je slavila sv. Neža Jezusa, svojega nebeškega ženina, kateremu se je zaročila in posvetila z obljubo vednega devištva. Mladenič žalosten in pobit odide. Nesrečna ljubezen in strastno hrepenenje po prekrasni nevesti mu spodkoplje zdravje, da zboli.

Ta prva podoba, krščanska dekleta, vam pokaže čistosti ali devištva lepoto, kakor jo sv. Duh v bukvah Modrosti tako lepo hvali: *O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti; zakaj njegov spomin je večni, ker pri Bogu in ljudeh ima hvalo. Kadar je pričuječ, ga posnemajo, kadar je zginil očem, po njem hrepenijo.* Kaj pa je devištvo ali deviška čistost? Devištvo je v tem, da človek belo oblačilo dušne in telesne nedolžnosti ohrani neomadežano, t. j., da se zdrži vsakega nedopuščenege mesenega veselja v mislih, besedah in dejanju. Deviške čistosti pa ste dve stopinji. Deviški kristijan namreč lahko misli ob svojem času ali ob primerni priliki stopiti v zakon, ako je božja volja, pa vendar trdno sklene do takrat čist ostati na duši in na telesu. Lahko pa še več stori in obljubi Bogu nikoli ne v zakon

stopiti, ampak vse življenje popolno čistost na duši in na telesu ohraniti. Ta obljuba, zavoljo Boga devištvo na večno ohraniti, in ne le vsakemu nečistemu grehu, ampak tudi zakonu se odpovedati, povzdigne čistost do najvišje stopinje in se imenuje vedno devištvo. Prva je na zemlji Bogu obljubila vedno devištvo Marija, prečista devica, in ravno zavoljo tega jo je neskončno sveti Bog izvolil za mater svojega Sina. Tisoče najplemenitejših mladeničev in devic v vseh časih krščanstva jo je v tem posnemalo. Velikodušno so darovali nebeškemu ženinu telesno lepoto, bogastvo, vso svojo ljubezen in posvetno srečo. Prvih ena je bila sv. Neža in potem še brez števila drugih. Tudi dandanašnji ta deviški rod še ni izumrl. Le pojdite v samostane, kjer živi na tisoče Bogu posvečenih devic ali redovnic, vprašajte jih, kaj jih je vendar nagnilo, da so zapustile svet in njegovo veselje, da so se odrekle sreči in veselju zakonskega stanu, da so si izbrale tu na zemlji za svoj dom tesno samostansko zidovje? Odgovorile vam bodo, da so to storile iz ljubezni do nebeškega ženina, da bodo le njemu do smrti zveste ostale in belo oblačilo krstne nedolžnosti neomadežano prinesle pred sodnji stol Jezusa Kristusa. Ali mislite, da jim je žal zavoljo tega, da se čutijo nesrečne? Nikakor ne; tam v tihih samostanih vlada sveti mir in sladka sreča, o kateri se posvetnim ljudem še ne sanja; saj tamkaj ni nesrečnega greha, ki ljudem jemlje mir in pokoj duše, tam ni grešnih nevarnostij in zapeljevanja, tam se skrbi za to, kar je edino potrebno, za zveličanje duše.

Pa nikar ne mislite, krščanska dekleta, da priporočam in svetujem vam vsem, kar so izmed vas že nekatere storile, namreč, da bi svet zapustile in šle v samostan. Res, lepo je to in častljivo, ker Jezus pravi: *Kdor zapusti očeta in mater, brate in sestre . . . zavoljo mene, bo stoterno prejel in večno življenje posedel.* — *Kateri se ne može in ženijo, bodo kakor angeli v nebesih.* Ne, to bi ne bilo pametno, ko bi vsem od kraja dejal: Krščanska dekleta! zapusti ta nečimerni, nevarni in goljufivi svet, če hočeš greha se obvarovati in se zveličati, pojdi v samostan. Prvič je za to treba posebnega poklica od Boga, in tega jih ima le malo. Drugič je tudi med svetom mogoče čisto živeti in devištvo ohraniti na duši in na telesu. Tretjič, če te ne veseli zakonski stan, tudi med svetom lahko storiš Bogu obljubo vednega devištva, in če jo zvesto spolnuješ, boš od večnega sodnika prejela ravno taki ali pa še lepši deviški venec, kakor redovnice, ki po samostanih

živé. Zakaj med svetom imaš več skušnjav in nevarnostij premagati, zato imaš pa tudi več zasluženja. Četrtrič, če med svetom čisto, neomadežano živiš, daješ najlepši zgled drugim dekletom, ki te bodo posnemala, in to ni malo zasluženje. — Eno pa je, kar Bog tirja od vas vseh, krščanska dekleta, to je, da ohranite čisto svojo dušo in deviško telo, dokler vas Bog sam v zakon ne pokliče. Zato morate biti čiste v mislih, zakaj ni dovolj le telesno čistost ohraniti, ampak tudi duša mora biti čista, neomadežana od pregrešnih mislij in želj. Lahko si na telesu devica, na duši pa velika, ostudna grešnica pred najsvetejšim Bogom, ako privoliš v slabe misli in želje. Zato pravi sv. Pavel: *Devica misli na to, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in duhu.* — Čiste in sramožljive morate biti v govorjenju; zato se varujte slabih družčin, takih hiš in krajev, kjer se lahkomišelni mladi ljudje shajajo, nesramno govoré, uganjajo grde norčije, pojejo pohujšljive pesmi. Posebno se varujte ponočnega govorjenja z drugim spolom; tako ponočevanje zamori ljubo sramožljivost, je prva in največja nevarnost izgubiti nedolžnost — Čiste morate biti v dejanju in vedenju, torej se varovati na telesu vsake nespodobnosti. Nečistost je najostudnejša in najnevarnejša pregreha, ki jo Bog najbolj sovraži in najhujše kaznuje. Ta pregreha vzame človeku sladki mir in srečo nedolžnega srca, vzame človeku poštenje in dobro ime, in ga že na tem svetu stori nesrečnega. — Zatorej, krščanska dekleta, varujte se posvetne ljubezni, nikar ne iščite svoje sreče v pregrešnem znanju, kakor toliko zapeljanih deklet, da ne bote nesrečne za čas in za večnost. Katera se vdá posvetni ljubezni, si v svoje srce malika postavi, njega časti, njemu daruje vse svoje misli in želje, daruje mu celó svojo nedolžnost, svoje devišstvo, posvečujočo milost svoje duše in večno zveličanje. Prepustite se zaupno modri previdnosti nebeškega Očeta, kateri bo za vas skrbel in vas tako vodil, da bote o pravem času, ako je njegova volja, ravno tisto osebo dobili v zakon, katero vam je on namenil, in s katero bote gotovo srečne. Ako bi si pa same izbirale po svojem poželenju brez strahu božjega, in pred časom delale grešno znanje, vas bo Bog zapustil in našle bote le žalost in nesrečo; zakaj pregrešno znanje pripelje za sabo le nesrečen zakon, ali pa nobenega. Zatorej recite, kadar vaš hoče zapeljivec premotiti, s sv. Nežo: »Pojdi od mene, umrljivi človek; nikdar ne morem biti tvoja, ker sem že drugemu zaročena.«

II. Poglejmo drugo podobo; kaže nam sodno hišo. V nji vidimo Simfronija, mogočnega cesarjevega namestnika, na sodnem stolu. Okoli njega stoji množica vojščakov in služabnikov, pred njim pa mlada, ljubezniva devica, sv. Neža, z zvezanimi rokami, kakor nedolžno jagnje. — Sodnik jo sili, naj vzame v zakon njegovega sina. Sv. devica pa družega ne odgovori, kakor prej: »Jaz sem že drugemu zaročena, zato ne morem nobenega vzeti.« Nevoljen reče Simfronij: »Povej tedaj, kdo je tvoj ženin, da ga z lepo ali s silo primoram tebi se odreči.« Pristopi Natilij, sodnikov pisar, zakleti sovražnik kristijanov, in tako-le govori: »Že večkrat sem slišal take besede, kakor jih govori ta dekle; gotovo je tudi ona zapeljana od preslepljenih kristijanov, in ne misli družega ženina kakor Njega, ki je visel na križu.« Simfronij zapové, da se mora Kristusu odreči in bogovom darovati; pa srčno mu odgovori devica: »Kakor tvojega sina za ženina ne vzamem, tako tudi bogovom ne bom darovala.« Simfronij srdito odgovori: »Izvoli si, kar hočeš: ali pojdi med vestalske device in bodi služabnica boginje Veste, ali pa boš ta trenutek peljana v hišo razuzdanosti.« Mirno in neprestrašeno odgovori sv. Neža: »Ne bojim se stopiti v hišo pregrehe, zakaj pri sebi imam angela Gospodovega, ki me bo varoval z močno roko pred poželjivostjo, in Kristus, ki ga ti ne poznaš, je moja nepremagljiva bramba.«

Ta podoba vam kaže, krščanska dekleta, moč deviške čistosti. Mlada, nežna devica, slaba ženska premaga najprvo imenitnega mladeniča, ki ji obeta gorečo ljubezen, ji ponuja nezimerne zaklade in obeta vso srečo in veselje v zakonu. Ona premaga mogočnega oblastnika, ki jo sili z obljubami in žuganjem, da naj se odpové svojemu nebeškemu ženinu ter vzame umrljivega človeka. Kaj je pač nedolžni devici dajalo toliko moč, da je srečno premagala? Njena živa vera in goreča ljubezen do Jezusa. Ona je trdno verovala, da, če se odpové umrljivemu posvetnemu ženinu, bo Jezus sam njen neumrljivi ženin; če se odtrga od goljufivega sveta, jo bo on sprejel v kraljestvo večne svete ljubezni, in bo prejela prekrasno krono nebeško, pripravljeno tistim, ki svet premagajo. Ona je goreče iz vsega srca ljubila Jezusa, svojega Boga, čistega ženina svoje duše, ker je vedela, da ljubezen do Jezusa dušo njemu zaročeno sladko osrečuje že na tem svetu, in jo potem na veke srečno stori v kraljestvu večne ljubezni.

Krščanska dekleta! življenje vsake device na zemlji je vedno vojskovanje. Neizrekljivo lep, neprecenljiv je zaklad devištva, ki ga nosite nasproti nebeškemu ženinu, pa sovražnikov je veliko, ki vam ga hočejo oropati, vam zlomiti lilije devištva, raztrgati belo oblačilo deviške nedolžnosti. Kako bote obstale in srečno premagale, če ne dobite pomoči? Moč bote dobile le v živi veri, v goroči ljubezni do Jezusa. Zato vas prosim, trdno se držite tega, kar vas uči sv. vera. Pomislite, da je vsegamogočni Bog na gori Sinajski dal slovesno zapoved: *Ne prešestuj!* ne v mislih, ne v besedah, ne v dejanju. Spominjajte se prelepe obljube, ki jo je Jezus sam dal: *Blagor jim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.* Ne pozabite besed velikega apostola sv. Pavla, ki pravi, da je telo čiste device tempel božji, v katerem sv. Duh prebiva, in besed sv. Ciprijana, ki pravi, da so čiste device družice angelov in cvetje krščanske cerkve. Nikar pa ne poslušajte zapeljivcev, pravih satanovih pomagavcev, ki vam pravijo, da to ali uno ni nič greh, da ves greh nase vzamejo, ki se norčujejo iz vas, če ste pobožne, in vam vso srečo obetajo, ako se jim vdaste. — Ljubite pa tudi iz vsega srca, iz vse duše Jezusa, svojega nebeškega ženina, saj vas tudi on tako neizrekljivo ljubi. Zavoljo vas je človek postal, za vas je svoje ljubeznivo srce dal prebosti na križu, za vas je samega sebe zapustil v najsvetejšem zakramentu. On nič bolj ne želi, kakor, da bi ga tudi ve ljubile. Ako ste z njim v sveti ljubezni sklenjene, lahko bote vse svoje sovražnike, vidne in nevidne, premagale, ter veselo govorile s sv. apostolom Pavlom: *Vse zamorem v njem, ki me močno dela. Kdo me bo ločil od ljubezni Jezusove? nadloga ali bridkost, ali lakota, ali nagota, ali preganjanje, ali meč? Trdno vem, da ne smrt, ne življenje, ne sedanje, ne prihodnje, ne sila, ne nobena druga stvar me ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Jezusu Kristusu, Gospodu mojem.* — Če pa Jezusa živo ljubite, obiskovale ga bote tudi rade v presv. Rešnjem Telesu, in molile, zato vam najtopljeje priporočam bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Gotovo se bote tudi večkrat vredno z njim sklenile pri sv. obhajilu, saj vas Jezus sam tako ljubeznivo vabi: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil. Jaz sem prava vinska trta, vi mladike. Kakor mladika ne more roditi sama od sebe, ako na trti ne ostane, tako tudi vi ne, ako v meni ne ostanete.* To pa se ravno zgodi v sv. obhajilu, če se pri njegovi sveti mizi z njim sklenete, zakaj on sam govori: *Kdor je moje meso in pije*

*mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.* Vsako vredno sv. obhajilo je svatovski dan nebeške poroke za dušo, ki Jezusa živo ljubi; zato vem, da bote gotovo danes sklenile zanaprej večkrat z Jezusom se skleniti v sv. obhajilu, da vaša ljubezen do njega ne omrne in umrje. Zakaj skušnja uči, da dekleta, ki se začno enkrat bati pred spovedjo in sv. obhajilom, so že v veliki nevarnosti, prej ali poznej so zapeljane in nesrečne.

III. Pogledjmo tretjo podobo. Kaže nam v Rimu hišo pregrehe, hišo razuzdanega veselja. V sredi stoji nedolžna devica, sramežljivo ima oči pobešene, orópali so jo obleke, pa z glave se ji osipljejo krasni, gosti lasje po vsem životu od vrha do tal, in kakor svilnat plašč pokrivajo njeno deviško telo. Zraven nje stoji angel Gospodov, ki varuje nevesto Kristusovo. Vsa hiša je razsvetljena kakor od žarkov poldanskega solnca. Pred devico leži mrtev na tleh sin cesarjevega namestnika, ki jo je hotel v zakon imeti. Okoli nje trepečejo in plašno gledajo lahko-misleni, razuzdani mladeniči, nobeden se ne predrzne devici bližati, ali le pogledati v nebeško svetlobo, ki jo obdaja. Oče umorjenega mladeniča, Simfronij, obupno roke vije od žalosti zavoljo smrti svojega edinega sina. — To je podoba in poslušajte kako nam to popisuje sv. Ambrož. Sv. Neža je v hiši pregrehe Boga hvalila rekoč: »Zahvalim te o Gospod Jezus Kristus, da si me sprejel v število svojih služabnic.« Tako je postala hiša pregrehe — hiša molitve. Simfronij pa ji očita: »O ti neusmiljenka! zakaj si nad mojim sinom poskusila svojo čarovno moč?« Devica odgovori: »Nikar tako ne govori, o sodnik, drugim se ni nič zgodelo, ker so se bali angela, ki mi ga je Bog poslal. Tvoj sin sam je kriv svoje smrti, on ni maral za mojega angela varha, zato ga je moj desni angel tako strašno kaznoval, ker je svojo roko predrzno po meni stegnil.« Sodnik prestrašen začne prositi: »Sveta devica! usmili se mene, usmili se mojega edinega sina in sprosi mu zopet od Boga življenje.« Devica poklekne in moli k Bogu; mrtvi mladenič zdajci vstane in na ves glas zakliče: »Resnično, Bog kristijanov sam je pravi Bog«.

Ta podoba, krščanska dekleta, vam kaže devištva stanovitnost. Svete device Neže niso premagale ne sladke obljube mladeniča, ne žuganje sodnika, stanovitna je ostala tudi v največji nevarnosti, v bližnji priložnosti, v hiši pregrehe. Zakaj? Zato, ker ni sama, brez potrebe, prišla vanjo, ampak je bila po sili tje peljana. — Ako prideš, krščanska dekla, brez svojega zadolženja,

zoper svojo voljo v grešno nevarnost, varoval te bo tvoj angel varuh, da ne bodeš omadeževana. Ako pa sama iščeš nevarnosti, jo ljubiš in v nji ostaneš, zapustil te bo žalosten tvoj angel varuh, in hudobni duh sam bo hitro pripomogel, da boš gotovo padla. Kaj pa je nevarnost? — Nevarne so vse slabe družčine in shajanje mladih ljudi po dnevi in posebno še po noči. Nevarno je mladim ljudem zahajati v krčme ali zakotne hiše, kjer sam hudič toči vino ali celo žganje, da nedolžnost lažje pogublja. Nevarno je hoditi na plesišče, kjer nedolžnost umira, se sklepajo pregrešne zveze, in se največkrat devištvo pokoplje. Nevarno je hoditi posebno po noči na taka dela, kjer se zbirajo grdi vasovalci kakor gladni, dereči volkovi in trgajo drago oblačilo nedolžnosti. Nevarno je po noči se pogovarjati z drugim spolom, s ponočnimi vlačugarji, ki v temi hodijo na lov kakor divje ropne ptice. Nevarno je hoditi celo po cerkvenih shodih, ker tudi tamkej hudič, ki nikoli ne miruje, nastavlja svoje mreže. Najbolj nevarno pa je, če prideš v tako hišo ali službo, kjer te kdo zalezuje in zapeljuje, — beži iz nje kakor iz goreče Sodome.

IV. Poglejte pa še drugo podobo, ki vam kaže devištva stanovitnost. Tu vidite morišče, kjer je zbrana velika množica ljudi in vojščakov. V sredi je goreča grmada, in v sredi ognja kleči nepremagljiva devica sv. Neža. Kakor nekdanj v babilonski peči, šviga ogenj proti okolistoječim, sv. Neže same pa se ne dotakne. Rabelj stoji pred njo z golim mečem v tresočih rokah. Vsi ljudje so ginjeni in s solznimi očmi gledajo nedolžno jagnje, ki brez strahu, celo hrepeneče pričakuje smrtnega vdarca. Celo trdemu paganskemu rabelju se smili ljubezniva devica, ki je skoraj še otrok, roka se mu trese, da se ne upa sodnikovega povelja spolniti in ji glavo odsekati. Ljudje se jokajo, sv. Neža pa mirno in prijazno reče rabelju: »Kaj se mudiš? Tisti me mora imeti, ki me je prvi izvolil, moj nebeški ženin. Naj umrje moje telo, katero dopada ljudem, katerim jaz dopasti nočem.« Povzdigne oči proti nebu in veselo moli: »Sprejmi o Gospod, mojo dušo, katero si tako drago odkupil in jo tako neizrekljivo ljubil.« Britki meč se zablika in deviška glava leži v sveti krvi.

O kakošen zgled za vas krščanska dekleta! Sv. Neža je rajši umrla, kakor da bi se zaročila z umrljivim človekom, ker je Bogu obljubila vedno devištvo. Lahko bi se bila rešila, ko bi vzela Simfronijevega sina, nihče bi je potem zavoljo krščanske vere ne bil preganjal. — O koliko pa je deklet, ki so brž pripravljene pro-

dati svojo nedolžnost, mir vesti, posvečujočo milost in ljubezen božjo, ako jim zapeljivec le obljubi, da jih bo v zakon vzel. Take dekleta ne poznajo in ne vedó ceniti lepote devištva, same sebe zavržejo in lahkomiselnó prodajo najdražji zaklad, svojo največjo srečo in lepoto. Zatorej vam rečem krščanska dekleta: Pripravljene bodite rajši umreti, kakor zapraviti deviško nedolžnost! — Sveta Neža je dejala rabelju: »Naj umrje telo, katero dopada očem, katerim jaz nočem dopasti.« O kako vse drugače mislijo in govorijo dekleta dandanašnji, katere le želijo dopasti umrljivim ljudem, ne pa Njemu samemu, ki je odsvit večne lepote, kateremu angeli služijo in čegar lepoto občudujeta solnce in mesec.

V. Zadnja podoba, krščanska dekleta, vam kaže devištva plačilo. Pa povem vam, da je to le slaba podoba, zakaj nobena človeška pamet ne more razumeti, nobeno srce ne občutiti, še manj pa roka opisati ali jezik dopovedati to, kar pomeni ta podoba. Tu vidite prekrasno mesto nebeški Jeruzalem, njegovi zidovi so iz dragih kamenov, vrata iz samih biserjev, ulice mesta so čisto zlato, svetloba božja ga razsvetljuje. Nad njim se dviguje sveta gora Sijonska, sedež troedinega Boga. V tem mestu se giblje velikanska, veličastna procesija, v sredi gre Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta, Jezus včlovečeni Bog, najlepši človeških otrok, s svojo presveto Materjo. Pred njim in za njim stari pobožni očaki in preroki, apostolov častitljivi zbor, mučnikov rudeče-bliščeča truma, brez števila svetih papežev, škofov, mašnikov in redovnikov, kralji in cesarji, knezi in vladarji, vojščaki in posvetni možje in žene. Ravno pred Jagnjetom gredo nedolžni otroci, ki so umrli kmalu po svetem krstu. Najprve za Jagnjetom božjim pa hodijo svete device, ki so zavoljo Jezusa devištvo neomadežano ohranile. Z milimi glasovi prepevajo prečudno, čarobno-sladko, hvalno pesem, ki vsa nebesa razveseljuje, v čast Jezusu, svojemu nebeškemu ženinu, in nobeden drugi ne more z njimi peti te pesmi. Med temi izvoljenimi devicami ena najprvih je sveta Neža, devica in mučenica, na glavi ima dvojni venec devištva in mučeništva, — to je plačilo za njeno neomadežano devištvo.

Sv. Janez je videl v skrivnem razodenju to veličastno nebeško procesijo, in jo tako-le popisuje: *Videl sem veliko trumo, katere nihče ni mogel prešteti ... stati pred sedežem in pred Jagnjetom, bili so oblečeni v bela oblačila in palmove veje so bile v njih rokah ... In sem slišal glas iz neba kakor glas veliko voda,*

*in glas, katerega sem slišal, je bil kakor glas citrarjev, ki na svoje citre igrajo; in peli so nekako novo pesem, in nihče ni mogel peli pesmi razun onih, ki so odkupljeni z zemlje; ti so, ki se niso oma-deževali, deviški namreč so. Ti hodijo za Jagnjetom, kamor koli gre. Da je tudi sv. Neža res prejela to plačilo, je sama povedala, ko so njeni stariši po noči na njenem grobu jokaje molili. Prikazala se jim je velika truma devic, v sredi njih zagledajo tudi svojo ljubljeno hčerko v nebeški krasoti in poleg nje snežnobelo jagnje, iz njenih ust pa slišijo sledeče besede: »Ne jokajte več, preljubi oče in mati, saj uživam rajsko veselje. Radujte se tudi vi z menoj, zakaj tisti, ki sem ga iz vsega srca ljubila, mi je dal nebeško veselje in krono večne slave.«*

Krščanska dekleta! ali ne mika tudi vas taka čast, tako veselje, taka krona v nebesih? Srčne torej bodite, stanovitne, nepremagljive. Res je huda vojska na tem svetu, pa s pomočjo Jezusovo, pod varstvom Marije brezmadežne device bote premagale, in enkrat v nebesih prepevale večno hvalno pesem. Amen.

Ludovik Škufca.

## Iskrice.

### Nekatere misli v prevdarek.

#### 3. „Iskrice“ naj nas unemajo k neumornemu delovanju.

Posvetimo sebe, posvetimo ljudstvo, in vse bo storjeno. Tako smo rekli zadnjič. Le sveti ljudje spreobračajo svet. Svetost, popolnost pa potrebuje hrane, kakor ogenj kuriva. »Iskrice« naj nas unemajo in užigajo za svetost in popolnost, primerno našemu svetemu poklicu.

Posvetimo sebe, posvetimo ljudstvo! »Iskrice« naj nas unemajo tudi za delo med izročnim nam ljudstvom, unemajo za razširjanje in utrjevanje kraljestva božjega. In naš čas zahteva od nas v tem oziru posebne gorečnosti. Vse se zbira in druži, vse napravlja na vojsko, ki se unema in se je že unela med krščanstvom in njega nasprotniki, med pozitivno vero in materijalizmom.

V hudih časih živimo. Kdor tega ne čuti, ta je zadnja desetletja prespal. Pekel dela z vsemi silami. In proti temu nam ne pomaga nič, samo zdihovalje o slabih in blagrovanje starih, boljših

časov; ne pomaga nemo gledanje in zmigavanje z ramami, marveč treba rokave zavihati, grabiti za orožje.

Unemajmo se torej za ta sveti boj, iščimo potov in sredstev, kaj in kako bi storili, da pripomoremo naši sveti stvari k zmagi! Naša stvar je tega vredna in potrebna.

Vredna! Glejmo, koliko gorečnost razodevajo ljudje za druge, za časne, dostikrat za prazne stvari, za pest denarja, za meglico slave. Ali ste brali zadnjič v »Slovincu« o Nansenu, kako je prodiral na severni tečaj? Kako gorostasna podjetnost, koliki nadčloveški napor, kolike nevarnosti, kaka negotovost, — kaka neustrašenost in kolik pogum! Ali se vam, beročim, ni vedno vsiljevala misel: Čemu vse to? Ali je vredno, takorekoč za ljubi nič se toliko gnati?

Koliko več truda vredna je naša stvar, s katero se bavimo; koliko važnejši namen, za katerim težimo! In kakšna je naša gorečnost, naša podjetnost in požrtvovalnost v primeri s požrtvovalnostjo in podjetnostjo tega moža?

Človek, prebirajoč časnike, vidi, kako vrvenje in drvenje je po svetu. Vse križem ti tekajo in dirjajo, govore in pišejo, snujejo in kujejo, počno in napravljajo vse mogoče v dosego svojih namenov. Vsak ima svoje za najimenitnejše. In s kolikim ognjem delajo!

Vzemimo eno najnovejših prikaznij: Wolfa in njegove drugove, s kakim divjim fanatizmom se poganjajo za svojo reč, katero so si vtepli v glavo, kakor da bi se jim šlo za življenje in smrt in za celo večnost. Velikanska neumnost, strašanski norci, — in vendar nas učé, kaj se pravi, biti zavzet, biti vnet, nevstrašen, nepremagljiv za svojo stvar. Kje je naša gorečnost v primeri z njihovo? In vendar, ali ni stvar, za katero se gre nam, neskončno bolj vzvišena, kakor za kar se gre nim? Ali ni ena sama duša več vredna, kakor eksistenca vsega nemškega naroda kot takega? Ali ni torej največjega, skrajnega, nadčloveškega truda vredna skrb za izveličanje od Boga odkupljenih duš? Vere dignum et iustum est, zares vredno in pravično je, da vse svoje moči posvetimo tako vzvišenemu cilju!

Pa je tudi potrebno! S koliko silo, po koliko potih, na koliko straneh delajo nasprotniki vere in cerkve! Volitve, zbori, shodi, govori, društva, postave, šole, časniki, slovstvo, umetnost, spomeniki, veselice, študije, preiskavanja, iznajdbe, tovarne, gledišča, moda, vse, vse jim služi v dosego njih hudobnih namenov. Pred par dnevi sem videl na škatljicah za žveplenke nespodobne sličice s primernimi napisi, in sam pri sebi sem občudoval iznajdljivost hudičevo in njegovih hlapcev, ki znajo vsako najmanjšo stvarico, slehrni košček papirja, zadnjo bilko porabiti za svoje namene. Reči, katerih mi niti ne vidimo ne, njim služijo! Otroci sveta so še danes modrejši od otrok luči. S parom, z mašino delajo za pekel, mi za kraljestvo božje s samokolnico.

Pa tudi dosega jo svoje namene. Tužen pogled po svetu: Inteligencija je do malega vsa razjedena od verskega indiferentizma, če ne popolne nevere; javnemu življenju je odvzet ves verski značaj. Sedaj so se zagnali nad nizko ljudstvo, ki je doslej še vedno bilo najzvestejše Bogu in cerkvi. In s kolikim vspehom so se zagnali! Sedaj se obrača to ljudstvo v svoji slepoti proti svoji stari in najboljši prijateljici, cerkvi, in besno divja zoper njo. Najnovejši dogodki v Trstu morajo vsakega katoličana napolnovati z grozo. Komu se ne smili to zaslepljeno ljudstvo! In dočim na eni strani delajo z nasilstvom, na drugi grozé z odpadom od cerkve. Dve vasi da sta že odpadli! Na severu se prav tako razlega klic: Proč od Rima! Pa če se tudi formalno ne ločijo, življenjske zveze s cerkvijo itak nimajo že milijoni teh, ki so katoliško krščeni. In ta cerkvi sovražni tok dere in razjeda ravno vsled delavnosti, gorečnosti, žilavosti njegovih pristašev, vedno dalje. Njegovo pluskanje sega že v naše hribovje! In če se ne bomo uprli z vsemi močmi, drl bo naprej in grabil vedno širje na okolu. Ali ni torej nujno potrebno, da premišljujemo o potih in sredstvih, kako bi ohranili našemu ljudstvu najdražje, kar ima, in česar čuvarji smo mi, vero? Ali ni potrebno, da se unemamo za sveto delo, svet boj zoper sovražnika sv. cerkve?

Temu protiverskemu delovanju in ruvanju nasproti začeli so se goreči duhovniki ustavljati z veliko silo. Neko novo, živo-versko gibanje se je ponekod pričelo. Prebirajoči poročila temu služočih listov vidimo, da so marsikje — pred nami. Presadimo to gibanje na naša tla! Marsikje se že veselo giblje in razvija, marsikje pa še nič ne vedó, ali nečejo vedeti o tem. Postavimo se sovražnikom nasproti na vseh poljih in potih! In če jih že ne prehitujemo, pojdimo vsaj za njimi v vsak konec in kot, ki so si ga že osvojili. In ker je njim vsako sredstvo dobro v dosego njihovih namenov, da trgajo ljudi od Boga in cerkve, poslužujmo se tudi mi vseh mogočih sredstev, da so le moralno dovoljena, da privezujemo ljudi k Bogu in cerkvi. *Ogenj sem prišel prineset na svet, in kaj hočem družega, kakor da se unema?* »Iskrice« naj v nas neté in gojé ta ogenj!

Švigajte »Iskrice« in užigajte naša srca s svetim ognjem apostolske gorečnosti!

(Dalje.)

J. Kalan.

## Kako bi se Slovencem povrnil časi Knobleharja in Barage?

Naznanili smo že v »Duhovnem Pastirju« nov misijonski list (»Der Stern der Neger«), ki so ga začeli izdajati misijonarji sv. Srca Jezusovega v prosep misijona v Srednji Afriki. Imenovani misijon so ustanovili avstrijski duhovniki; zlasti so se pri tem delu odlikovali naši ožji rojaki. Kako plemenito navdušenje za razširjenje

sv. vere med zamorci je bilo pred petdesetimi leti med cerkvenimi in posvetnimi dostojanstveniki, kakor tudi med preprostim ljudstvom povsod po Avstriji! To navdušenje je vzbudil zlasti provikar Knoblehar, ki je iz tega namena prišel iz misijona v domovino. Pozneje je pri nas zlasti »Zgodnja Danica« netila ogenj gorečnosti za misijone. Saj je znano, da je njenega urednika, nepozabnega monsignora kanonika L. Jerana sveta gorečnost gnala dvakrat v Afriko, kjer je bil pripravljen darovati svoje življenje za blagor zamorskih paganov. Ker se je radi bolezní moral vrniti domov, boril se je tu s pisanjem za resnico in čistost katoliških nauk, ob enem pa vedno nabiral darove za misijone.

Da bi se med nami zopet vzbudila gorečnost za misijon v Srednji Afriki, zato radi priobčujemo nekaj vzpodbujevalnih mislij, ki nam jih je poslal č. g. Leopold Lenard iz kongregacije »sinov presvetega Srca Jezusovega«, misijonarjev za Srednjo Afriko. Častiti gospod pravi:

1. Moramo biti živo prepričani, da je delovanje za misijone naša sveta dolžnost. Po svojih močeh in priložnostih podpirati misijone med neverniki je dolžnost vsacega kristijana, v prvi vrsti duhovnika. Bog je umrl za nevernike, kakor za nas, a angelov iz nebes jim ne bo poslal oznanjevat sv. vero. To nalogo je prepustil ljudem. Le tako se moremo hvaležne skazati za luč svete vere, ako jo zopet ponesemo drugim. Ne smemo pa misliti, da misijonarjem samim storimo kako dobroto, ako jih podpiramo. Oni so storili vse, kar so mogli, ko so sebe popolnoma posvetili razširjanju sv. vere. Kdor v sebi ne čuti poklica, ali pa se čuti preslabega, da bi mu sledil, mora po svojih močeh sodelovati pri velikem delu. Kdor tako stori, izpolni svojo dolžnost, in bo prejel plačilo.

2. Ker smo majhen narod in ne smemo preveč drobiti močij, zato naj bi delovali zlasti za en misijon, in to bodi srednja Afrika, za katero je nekdanj Slovenija že toliko žrtvovala, kjer počiva že toliko slovenskih misijonarjev. Žalibog, Slovenci do sedaj še nimamo nobenega misijonskega lista in nobenega lastnega misijonskega zavoda. Zato si moramo pomagati s tujim blagom. Prava krščanska ljubezen ne pozna razločka med judom in Grkom, sužnjem in prostim. Naj bi se vsi, ki se zanimajo za sveto stvar in poznajo njeno važnost, naročili na list »Stern der Neger«, ki izhaja v zavodu »sinov presv. Srca Jezusovega«, misijonarjev za Srednjo Afriko v Briksnu. Tako se bodo seznanili z misijonskim delovanjem, in tako zanimanje za misijone širili med Slovenci. Da se povrnejo Knobleharjevi časi, je neizogibno potrebno, da se Slovenci seznanijo z misijonom s pomočjo omenjenega časnika.

3. A pri tem ne sme ostati. Kadar so se Slovenci spoznali in navdušili za sveto in velikodušno početje, bi morali začeti delovati in sicer najpreje z molitvijo in miloščino. V ta namen bi se morala razširiti med Slovenci kakšna misijonska družba, kakor n. pr. Marijina družba na Dunaju, katero je ustanovil Knoblehar. A

še bolje bi bilo, da bi se ustanovila za Slovence kakšna posebna misijonska družba, ker tuja suknja se ne podá vselej dobro na naš hrbet.

4. Slovenci smo ubog narod, z bogastvom se ne moremo ponašati. A narava nam je obdarila um in srce, kakor malokateremu narodu. Bogastva nimamo, a s samo molitvijo misijonarji niso zadovoljni; pomagati moramo z onimi zmožnostmi, katere nam je Bog za to dal. Slovenci bi se morali v obilnem številu posvečevati misijonskemu stanu. Ne dvomim, da klije med Slovenci mnogo krasnih poklicev, a klijejo in sahné, kakor cvetke na gori, kjer jih ne zagleda človeško oko. Kdor najde tako cvetko, ali čuti celó, da mu klije v lastnih prsih, dolžan jo je z vso skrbjo gojiti, dokler je ne presadi na misijonski vrt. Kdor drugače ravna, ustavlja se glasu božjemu. Koliko priložnostij imajo n. pr. gg. župniki na deželi, ali oni velečastiti gospodje, ki v raznih zavodih občejujejo z učečo se mladino, neizmerno mnogo delovati za čast božjo. Kakšen velikodušen mladenič, dijak ali rokodelce, ali kaka junaska deklica se vam zaupljivo približa. Vi ste jim dali čitati misijonske spise ali ste pripovedovali o trpljenju nesrečnih zamorcev v Afriki, zbirali ste miloščino in pri spominu na križanega Zveličarja navduševali vaše ovčice, naj se usmiliijo nesrečnih duš. Njemu se je pri vaših besedah ogrelo srce, a ker družega nima, ali pa bi rad več storil, kakor drugi ljudje, se vam približa, vam razodene svoje srce in vas prosi sveta. V svoji velikodušnosti bi rad vstopil v misijonski stan. Poskusite njegov poklic, in ko ste se prepričali, da ga v resnici zove božji glas, ohrabrujte ga in mu svetujte, kam naj se obrne, da doseže svoj namen. Vaš gojenec bo postal navdušen misijonar in vi imate del na njegovih tridih in zaslugah.

Tako sem povedal, kar sem mislil. Bog daj, da bi se kako semence prijel. Ako nisem družega dosegel, olajšal sem vsaj svoje srce in pokazal, da bi rad storil, kar je v moji slabi moči. Drugo skrb prepustim njemu, ki vodi osodo ljudij. Presveto Srce Jezusovo naj čuva in vodi mojo domovino in vse Slovence.

## Pogled na slovstvo.

1. Premišljevanja o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa za vse dneve celega leta. Spisal o. Brunon Verccruysse, duhovnik D. J. Po trinajsti francoski izdaji preložili lavantinski bogoslovci. II. zvezek. (Od dné 1. malega srpana do 31. grudna.) V Mariboru. 1898. Tiskala in založila tiskarna svetega Cirila. Str. 561 + XIV. Cena 1 glđ. 50 kr. — S tem drugim zvezkom je dovršena prva slovenska premišljevalna knjiga, ki obsega premišljevanja, urejena po vrst, kakor zahteva cerkveno leto. Poleg premišljevanj za vse dni od 1. malega srpana do 31. grudna ima še premišljevanja za prve petke vsakega meseca in dva dostavka za redovne družbe, namreč o mesečnem duhovnem prenovljenju, in vprašanja, katera polajšujejo izpraševanje vesti. Za porabo premišljevanj pri pridigah je lako koristno pridejano stvarno kazalo. Ne bomo ponavljali priporočevalnih besed, katere smo napisali, ko smo naznanili I. zvezek,

ampak samo pravimo, kakor smo rekli že tedaj: »Duhovni sobratje, vzemite to knjigo, naj je vsakdanja vaša dušna hrana; v nji najdete tudi krasne, originalne osnove za pridige. Priporočujte knjigo tudi ljudstvu!«

**2. Pomladni glasi**, posvečeni slovenski mladini. S štirimi slikami. 8. zvezek. Uredil in založil Jan. Ev. Zorč. V Ljubljani, 1898. Tiskala Katoliška Tiskarna. — Čuti je bilo, da so marljivi bogoslovci hoteli opustiti lepo misel in važno nalogo, ter prekiniti izdajanje »Pomladnih glasov«. Dasi ni bilo verjeti tem glasovom, bati se je bilo vendar, da bi jim vsled toliko važnih in potrebnih vprašanj sedanje nove dobe nedostajalo eneržije, da poskrbé poleg drugih studij tudi za mladinsko knjižnico. In niso opešali. Čast jim! Lepa zbirka je to, 8 takih zvezkov, katere človek brez premisleka lahko podá po berilu hrepeneči mladini. Težko je pisati za mladino. Ali vendar mislimo, da laglje ne piše nihče, kakor bogoslovec. V tistem zavetju modric, odtrgan od vsega hrupa, zatopi se najložje v nekdanje otroške dni in iz njih zajema, pretvarja in stvari za one, ki še sanjajo sanje detinske. Ko je človek v poklicu, ko mu razne skrbi in delo, boj in napor vedno bolj zagrinjajo jasno otroško obzorje, tedaj se mu tudi zresni domišljija, in težko se pripravi, da bi pisal mehko, ljubeznivo, otročje.

Letošnji »Pomladni glasi« se odlikujejo posebno z raznovrstnim gradivom. Prav zaradi tega jih bodo nepotrepljivi otroci radi brali. Ljubko je pisan življenjepiš Stanislava Kostke. Ni predolg, umetno je razdeljen, vsako poglavje ima prikladen naslov, kateri budi čitatelju pozornost. Slik iz mladih dnij se bodo veselili prav mladi bralci. Ganljiva je povestica »Za vero in denar«. Vplivala bo zelo ugodno na utrjenje krščanske zavesti v otroških srcih. Zelo nam je ugajal začetek Šentjanževe rože. Pripovedovanje je ljubko, izvirno. Proti koncu pa je priláščena Šentjanževi roži prevelika zdravilna moč. Zrel bralec bo to vedel ceniti in soditi, otrok pa verjame vse doslovno, kar je v knjigi. Sv. Germana se bo pa gotovo često uprizorila od šolske mladine. Mnogo mičnih pesmic dela še bolj prikupljiv tudi letošnji zvezek »Pomladnih glasov«, ki velja broširan 30 kr., v pol platno vezan 40 kr., v celo platno 55 kr., krasno vezan 75 kr., po pošti 5 kr. več. — Dobi se v ljubljanskem semenišču, v Katoliški Bukvarni in pri Jan. Kraju v Novem mestu. Zaradi prikupljive vnanje oblike, še bolj pa radi res blažilne vsebine, so »Pomladni glasi« najpripravnejše darilo za mladino.

F. S. Finžgar.

**3. Povesti slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.** Zbral in uredil Andrej Kalan. XI. zvezek. V Ljubljani, 1898. Založilo »Tiskovno društvo«. Tisek »Katoliške tiskarne«. Str. 192. Cena 20 kr. — Prav sredna je bila misel, da je prezaslužni g. urednik jel zbirati lepe povesti, ki jih prinaša »Domoljub«, in jih posebej natiskovati. Tako smo dobili že 11 zvezkov, ki podajajo prav primerno vedrilno in blažilno berilo našemu ljudstvu, zlasti odrasli mladini.

**4. Marljiva djeca.** Pripovijest s Kavkaza od J. Spillmana D. J. preveo zbor duhovne mladeži hrvatske v Gorici. Spillmanove povesti, prvokrat priobčene v prilogi lista »Die kathol. Missionen« so uzor, kako naj se piše za mladino, da je bo berilo mikalo, blažilo in ji spopolnjevalo njene vednosti. — Prevod se jako gladko bere. Knjižico krasé štiri slike. Dobiva se, po 30 kr. izvod, v semenišču v Gorici. Knjižica je primerno darilo tudi naši srednješolski mladini.